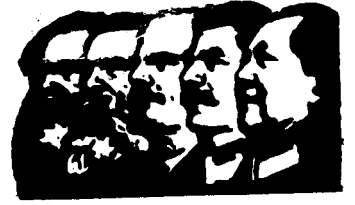

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΟΧΤΩΒΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 265 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΟ "ΑΜΥΝΤΙΚΟ ΔΟΓΜΑ" ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

Όταν ο Ερπακάν συγκρούεται από τη Λιβύη με τις ΗΠΑ, τότε οι ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι γεμάτες τρυφερότητα.

Αυτό είναι το πολιτικό συμπέρασμα που βγαίνει από τον τρόπο με τον οποίο η κυβέρνηση και “το εδώ καθεστώς” αντιμετώπισαν το επεισόδιο με τον τούρκο πιλότο που έγινε στα πλαίσια της γενικότερης αντιπαράθεσης με την άσκηση “Νικηφόρος”. Ξαφνικά το υπουργείο Άμυνας, από τον Τσοχατζόπουλο ως τον υφυπουργό Αποστολάκη, γέμισε ανθρωπισμό και διεθνισμό. Ο Τσοχατζόπουλος βλέπει με λύπη τους δύο λαούς να δίνουν θύματα και ο Αποστολάκης λέει ότι πάνω απ’ όλα είναι ο άνθρωπος (και προφανώς όχι τα απαράγραπτα κυριαρχικά μας δικαιώματα).

Την ίδια ώρα ο Ερπακάν, από την άλλη, πρόσφερε ένα πολύ πιο ακριβό αντάλλαγμα: Υποβίβασε όσο μπορούσε, σε σχέση πάντα με το στρατό, που κυριαρχείται από τις κοσμικές δυνάμεις της Τουρκίας, τη σημασία της άσκησης “Νικηφόρος” στην Κύπρο στα πλαίσια του ενιαίου αμυντικού δόγματος ή σκέτου Δόγματος, όπως το λένε τελευταία οι εμπνευστές του.

Έχουμε επισημάνει, από την αρχή της δημιουργίας του, ότι αυτό το “Δόγμα” είναι ο νοτιότερος και πρώτος κρίκος της ρωσικής στρατηγικής του “ορθόδοξου τόξου”.

Το τι είναι στ’ αλήθεια αυτό το “Δόγμα” φαίνεται από την επίθεση που κάνει το “καθεστώς” στις πιθανές παρερμηνείες του. Έτσι το “Δόγμα” δεν πρέπει να σημαίνει Ένωση Ελλάδας-Κύπρου. Αυτή είναι η σοβινιστική ερμηνεία του και ο υπερασπιστής της Αρσένης έ-

χασε το στρατό. Γιατί η Κύπρος πρέπει να ανήκει στη Ρωσία και σε κανέναν άλλο. Επίσης το “Δόγμα” δεν πρέπει να σημαίνει κύρια αντιτουρκισμό, αλλά αντιδυτικισμό.

Αν στην Τουρκία νικήσει το αντιδυτικό Ισλάμ και η Τουρκία αφήσει τα ρωσικά πολεμικά να περνάνε από τα Στενά σε καιρό πολέμου, τότε το “Δόγμα” θα έχει μόνο έναν εχθρό: το ΝΑΤΟ. Ενώ λοιπόν το “Δόγμα” στήνεται στο όνομα της Τουρκίας, θέλει σχετική “μαλα-

κωσιά” με την Τουρκία για να μπορεί να σταθεροποιηθεί, ώστε να μη βρίσκουν ενάντια του πάτημα οι Αμερικάνοι. Ιδιαίτερα δε χρειάζεται η ένταση με την Τουρκία όταν σ’ αυτήν πρέπει να στεριώσει για τα καλά ο Ερπακάν. Όμως αυτή η “μαλακωσιά” με την Τουρκία δεν πρέπει ποτέ να δώσει την εντύπωση στις ΗΠΑ ότι μπορεί να μεσολαβήσει αυτή είτε η ΕΕ για να τα φτιάξουν η Ελλάδα με την Τουρκία. Αν αυτό συμβεί, τότε θα προκύψει μια αμερικάνικη ή

μια ευρωπαϊκή ειρήνη ή έστω μια σκέτη ελληνοτουρκική ειρήνη δίχως ενδιάμεσους.

Όμως το “καθεστώς” επιτρέπει μόνο τη ρωσική ειρήνη στο Αιγαίο και την Κύπρο. Γι’ αυτό δε θέλει σήμερα το διάλογο με την Τουρκία. Όσο ο Ερπακάν και γενικά οι αντιδυτικοί δεν κυριαρχούν στ’ αλήθεια στην Τουρκία, ο διάλογος μπορεί να οδηγήσει σε άμβλυση της ελληνοτουρκικής αντίθεσης. Όμως αυτή η αντίθεση είναι η φωτιά που πρέπει πά-

ντα να καίει για να κατεβάξει από τα Δαρδανέλια το “Μόσκοβο” στο Αιγαίο. Αν αυτός εγκατασταθεί για τα καλά στο Αιγαίο και στις δύο όχθες εγκατασταθούν για τα καλά οι φίλοι του, τότε μόνο αυτή η φωτιά επιτρέπεται να σβήσει ή έστω να χαμηλώσει.

Εννοείται ότι σε όλο αυτό το διάστημα που δε θα συζητάνε επίσημα οι κυβερνήσεις θα πρέπει να επικοινωνούν οι δύο

συνέχεια στη σελ. 3

ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ “ΤΡΙΤΗ ΛΥΣΗ” ΣΤΗ ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η εκλογή Έβερτ άνοιξε μια νέα περίοδο εσωκομματικής πάλης μέσα στη Ν.Δ. Ως τα τώρα είχαμε μια υπόκωφη διάσπαση κάτω από την ηγεμονία του Έβερτ. Τώρα έχουμε μια εσωτερική διάσπαση, που όμως δεν έχει φτάσει ως την ανοιχτή οργανωτική ρήξη, και δύο ανεξάρτητους πόλους ανταγωνισμού που κόβουν τη Ν.Δ. κάθετα από πάνω ως τα κάτω.

Αυτή την περίοδο κυφορείται είτε η ολοκλήρωση της διάσπασης είτε μια νέα ηγεσία, δηλαδή η κυριαρχία μιας τρίτης δύναμης μέσα στη Ν.Δ.

Σήμερα υπάρχουν δύο αντίθετοι και κυρίαρχοι, κατά το ήμισυ, πόλοι μέσα στη Ν.Δ.: ο φιλοευρωπαϊκός του μετώπου των “τριών” και ο σοβινιστικός με επικεφαλής τον Έβερτ. Είναι πια σχεδόν αδύνατο να κυριαρχήσει οποιοσδήποτε από αυτούς μέσα σε μια ενιαία Ν.Δ. Ιδιαίτερα είναι αδύνατο να κυριαρχήσουν οι “τρεις”. Αυτοί αποτελούν την πολιτική έκφραση μιας προοδευτικής αντεπίθεσης του ευρωπαϊσμού. Όμως στο πολιτικό

καθεστώς ηγεμονεύει πια το σοσιαλφασιστικό και ρωσόφιλο μέτωπο του ΠΑΣΟΚ με τους τρεις υπερδεξιούς μικρούς (ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ - ΔΗΚΚΙ), που δε θα επιτρέψει ποτέ κάτι τέτοιο σε μια δίχως συνοχή και στρατηγικό βάθος πτέρυγα της αστικής τάξης. Εννοούμε ότι δε θα επιτρέψει στους “τρεις” να ηγεμονεύσουν ξανά μέσα σε μια ενιαία Ν.Δ., όμως δεν μπορεί να τους εμποδίσει απόλυτα να φτιάξουν ένα νέο κόμμα. Ούτε όμως και ο Έβερτ μπορεί πια να κυριαρχήσει σε όλη τη Ν.Δ. μετά την εσωτερική διάσπαση που διαμορφώθηκε στην πράξη. Για την ακρίβεια ο Έβερτ δεν μπορεί πια κυριαρχήσει ούτε στη μισή Ν.Δ. Άλλωστε ο ρόλος του δεν ήταν να κυριαρχήσει, αλλά να σταθεί σαν ανάχωμα στην αντεπίθεση των “τριών”, και πιο πολύ του Μητσοτάκη, που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη ανάμεσά τους. Και ο Έβερτ στάθηκε σαν ανάχωμα, αλλά με αντίτιμο να πεθάνει σαν ηγέτης. Το να παραιτηθεί σαν μάρτυρας και να ξεπαραιτη-

θεί σαν κοινός απατεώνας μέσα σε μια βδομάδα επιτρέπεται σε ένα γελοίο διχτάτορα, αλλά όχι σε κάποιον που έχει σχέση με κοινόβουλο, έστω και εύκαμπτα, σαν το δικό μας.

Το ζήτημα είναι πότε θα παραμεριστεί το πτώμα από το ίδιο το δικό του στρατόπεδο.

Εδώ παίζεται το μεγάλο πολιτικό παιχνίδι. Αφού οι “τρεις” δεν επιτρέπεται να γίνουν ηγέτες της Ν.Δ. και ο Έβερτ δεν μπορεί πια να είναι ηγέτης ούτε της δικιάς του φράξιας, το αληθινό καθεστώς θα παίξει το δικό του χαρτί και θα κατεβεί με τη δημοφιλή σε τέτοια αδιέξοδα γραμμή της τρίτης λύσης.

Αυτή η τρίτη λύση φαίνεται όλο και πιο καθαρά ότι είναι ο Κ. Καραμανλής. Είναι το μόνο νεοδημοκρατικό ηγετικό στέλεχος που έχει δηλώσει καθαρά την ανάγκη μιας συμμαχίας με τη Ρωσία. Αυτή του η κλίση επιβεβαιώνεται από την ανοιχτή υποστήριξη που του έδωσε από τις στήλες του Βήματος ο Κωνσταντόπουλος

για την ηγεσία της Ν.Δ. και από την ξαφνική και αλματώδη άνοδο αυτού του κατά τα άλλα μέτριου τύπου στην πρώτη-πρώτη θέση της διαδοχής. Ξαφνικά από παντού σηκώνεται ένας ψίθυρος που λέει το όνομά του. Αυτό γίνεται κάθε φορά που οι ρωσόδουλοι θέλουν κάτι πολύ. Τότε φαίνεται πόσο αυτοί οι επιδέξιοι εισοδιστές έχουν διαβρώσει τα ΜΜΕ. Μέσα στον ψίθυρο εκδηλώνεται η δοκιμασμένη παλιά ταχτική των ρωσόδουλων, η ταχτική του κέντρου.

Η τρίτη λύση, για να είναι νικηφόρα, πρέπει να είναι πάντα στο κέντρο. Το βασικό αξίωμα του “επιστημονικού” κεντρισμού, στον οποίο έχει διαπρέψει ο Λαλιώτης, είναι να αφήνει ή, καλύτερα, να σπρώχνει τους δύο αντίθετους πόλους να συγκρούονται με λύσσα και ο κεντριστής να προσφέρει ειρήνη, ισορροπία, ψυχραιμία, ήθος, ανιδιοτέλεια και πάνω απ’ όλα την ενότητα που έχει πάντα ανάγκη κάθε ευνοησμένη κομματι-

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Είναι μια ευχάριστη έκπληξη να εμφανίζονται κάθε τόσο πρωτοπόροι δημοκράτες και προοδευτικές φωνές που θαρραλέα καταγγέλλουν την παραβίαση των δημοκρατικών και ανθρώπινων δικαιωμάτων, το σοβινισμό και το ρατσισμό. Φωνές πολλές φορές μεμονωμένες και ανεξάρτητες, που κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για τα "ξεχασμένα" αυτά δικαιώματα.

Στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* στις 4/10 δημοσιεύεται ένα άρθρο της Μαρίας Πίνιου-Καλλή με τίτλο "Τα ξεχασμένα ανθρώπινα δικαιώματα" αυτά που αγνόησαν τα κόμματα μας. Η Μαρία Πίνιου-Καλλή είναι εκπρόσωπος του Ιατρικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων, που ιδρύθηκε το 1989 με σκοπό να παρέχει ιατρική φροντίδα και βοήθεια σε άτομα που είχαν υποστεί βασανιστήρια, πρόσφυγες και αλλοδαπούς κυρίως.

Γρήγορα όμως, όπως λέει και η ίδια, «αντιληφθήκαμε ότι δε νομιμοποιείσαι να μιλάς και να καταδικάζεις τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση που γίνονται σε

άλλες χώρες όταν, έστω και σε περιορισμένη κλίμακα, γίνονται τέτοιες παραβιάσεις και στη δική σου χώρα».

Η Μαρία Πίνιου-Καλλή στο άρθρο της κάνει πλήρη αναφορά για τη βία, σωματική και ψυχική, και τα βασανιστήρια και ξυλοδαρμούς μέσα στα κρατητήρια και τις φυλακές, καθώς και την παραβίαση, πολλές φορές, όλων των κανόνων του ποινικού δικαίου και του σωφρονιστικού κώδικα.

«Μαύρα πρόβατα αυτής της εποχής στην κοινωνία μας είναι οι ποινικοί κρατούμενοι, οι ψυχασθενείς, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, οι λαθρομετανάστες, οι ναρκομανείς, οι αντιρρησίες συνείδησης και τόσο άλλοι...

...Παραμονή σε κρατητήρια χωρίς σκεπάσματα και φαγητό σε συνθήκες υγιεινής που θυμίζουν καιρό πολέμου είναι επίσης μορφές ψυχικού βασανιστηρίου, όταν οι συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων σήμερα στη χώρα μας είναι σε κάποιο επίπεδο αρκετά καλό...

...Κάθε κοινωνία που σέβεται τα δημοκρατικά ήθη, τις διεθνείς συμ-

βάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα που έχει επικυρώσει, οφείλει να ελέγχει και να αντιδρά. Η χώρα μας με την εμπειρία του παρελθόντος πρέπει να είναι πολύ ευαίσθητη και να μη θεωρεί και πάλι ανθελληνική προπαγάνδα το πόρισμα της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Πρόληψη των βασανιστηρίων, όπου αναφέρονται περιπτώσεις κακομεταχείρισης και βασανιστήρια (ηλεκτροσόκ, φάλαγγα) στην Ελλάδα του σήμερα, αλλά να προχωρήσει σε πραγματική καταδίκη κάθε περίπτωσης παράβασης καθήκοντος από τα όργανα της τάξεως».

Και βέβαια δεν είναι μόνο αυτά. Τελευταία πληθαίνουν ανησυχητικά περιπτώσεις θανάτων μέσα στα κρατητήρια και βάνουσης συμπεριφοράς σε κρατούμενους όπως ο σχετικά πρόσφατος ξυλοδαρμός στα Γιάννενα Αλβανών από αστυνομικούς μπροστά στις κάμερες της τηλεόρασης χωρίς ποτέ να τιμωρηθεί κανείς από αυτούς. Και συνεχίζει το άρθρο:

«Χώρα που παρήγαγε πολιτισμό και θέλει να συνεχίσει να είναι σε-

βαστή απ' όλους οφείλει να σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα των πολιτών της και να προσφέρει καταφύγιο στους κατατρεγμένους, να μη δέχεται την ύπαρξη αγνοουμένων στην Κύπρο, αλλά την ίδια στιγμή ν' αναγνωρίζει την καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων από τη συνεχή παρουσία της τούρκικης κατοχής που άρχισε από την "κερκόπορτα" που "οι σωτήρες της Ελλάδας" άνοιξαν το 1974. Αυτή είναι η εθνική πολιτική αντίθεση της Ιστορίας και του πολιτισμού μας».

Ο ξυλοδαρμός του πρόσφυγα και του αλλοδαπού που καλά-καλά δε μιλάνε τη γλώσσα και δεν μπορεί να τους υπερασπιστεί κανείς είναι εύκολη δουλειά. Μέσα στα υπόγεια της Ασφάλειας και των φυλακών διεστραμμένοι εγκέφαλοι, άρρωστα σοβινιστάκια φτιάχνουν ένα μελλοντικό στρατό βασανιστών.

Οι σύντροφοί μας της ΟΑΚΚΕ τις λίγες μέρες που κρατήθηκαν το '92 στην Ασφάλεια γνώρισαν από κοντά τους ψυχολογικούς εκβιασμούς, τους εξευτελισμούς, ακόμα και τους άγριους ξυλοδαρ-

μούς ποινικών κρατουμένων και προσφύγων χωρίς καμία αιτία. Τους εξευτελισμούς, την ψυχολογική βία και ύβρεις όπως "εθνοπροδότες" και "σκοπιανοί".

Η βία που εξασκείται τώρα στον αδύνατο πρόσφυγα, τον αλλοδαπό, αλλά και σε κάθε ποινικό κρατούμενο σαν έκφραση υπεροχής του "άνωτερου Έλληνα" δε θ' αργήσει να εφαρμοστεί και απέναντι σ' έναν ολόκληρο λαό.

Η παράδοση των βασανιστών της χούντας του 1967 συνεχίζεται από τους νέους φασίστες που έχουν αναλάβει την πολιτική εξουσία στη χώρα, αυτούς που εμείς λέμε σοσιαλφασίστες και οι οποίοι ετοιμάζουν το λαό μας για έναν άδικο πόλεμο με την Τουρκία υπηρετώντας το στρατηγικό σχέδιο του ρώσικου "ορθόδοξου τόξου". Όπως έχουμε γράψει πολλές φορές, αυτό το πολεμικό κλίμα οδηγεί στην επιβολή ενός εσωτερικού φασισμού, ο οποίος για να στηριχτεί θα χρειαστεί ένα νέο στρατό βασανιστών, μία νέα γενιά τεράτων, που θα κάνει τα εγκλήματά της στο όνομα του αντιδικτικού "αντιιμπεριαλισμού".

ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ "ΤΡΙΤΗ ΛΥΣΗ" ΣΤΗ ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κή βάση, κάθε δηλαδή κομματική βάση που έχει γίνει ανίκανη να καταλάβει τις αληθινές αιτίες μιας εσωκομματικής σύγκρουσης.

Το παιχνίδι των κεντριστών γίνεται λοιπόν πιο εύκολα νικηφόρο όταν οι δύο στρατοί κατεβαίνουν χωρίς ανοιχτή πολιτική πλατφόρμα, οπότε η σύγκρουσή τους εμφανίζεται σαν ιδιοτελής σύγκρουση για εξουσία, για καρέκλες και όλα τα άλλα με τα οποία ο άδολος κεντριστής, που ποθεί δήθεν την ενότητα, εξηγεί στη βάση τις αιτίες της σύγκρουσης. Η έλλειψη ανοιχτής πολιτικής πλατφόρμας τόσο στο στρατόπεδο των "τριών" όσο και του Έμπερτ, δείγμα του ελεεινού πολιτικού χαρακτήρα όλης της ηγεσίας της Ν.Δ., είναι η ιδανική ατμόσφαιρα για τη φθορά και των δύο και την άνοδο των κεντριστών.

Ήδη σ' αυτό το στρατόπεδο πίσω από τον Καραμανλή συμπαρατάσσονται ο Βαρβιτσιώτης και ο Τσαλδάρης (μιλάμε πάντα για τον ανηψιό Καραμανλή, που βγήκε τόσο χειρότερος από τον άθλιο θείο του όσο ο Α. Παπανδρέου από το δικό του άθλιο πατέρα. Φαίνεται ότι κάθε αστός πολιτικός φυσικός διάδοχος άλλου αστού πολιτικού είναι χειρότερος από τον πρόγονό του).

Αν προς το παρόν διαφαίνεται ένας ταχτικός κίνδυνος για τους κεντριστές είναι ένας άλλος και-

ροσκόπος ολκής, που βρίσκεται όμως σε "λάθος" στρατόπεδο, ο Αβραμόπουλος. Αυτός ετοιμάζεται χρόνια για τη διαδοχή στο ρόλο σοστήρα, είναι σοβινιστής και "ορθόδοξος", αλλά έχει το κάρδιο ελάττωμα για την εποχή να είναι με το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, δηλαδή να είναι σε αντίθεση με την κυρίαρχη αντιτουρκική και αντιευρωπαϊκή "εθνική γραμμή". Γι' αυτό ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ σέρνουν το αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ σε ένα μαχητικό μέτωπο ενάντια στον Αβραμόπουλο μέσα στο Δήμο της Αθήνας, ψάχνοντας να σκαρώσουν κανένα κινήματάκι τύπου "παρκόμετρα" εναντίον του ή κάπου να τον τσακώσουν στα οικονομικά.

Στην πραγματικότητα η δυνατότητα μιας προοδευτικής εξέλιξης για τη Ν.Δ., που είναι μόνο η διάσπαση, μπορεί να ξεπροβάλλει στρατηγικά μόνο από την πλευρά που κατάφερε να την ξεκινήσει σε κάπως πιο στέρεα βάση. Μιλάμε για τον Ανδριανόπουλο. Αυτός εκφράζει το πιο προοδευτικό κομμάτι της δυτικόφιλης αστικής τάξης και έχει καταλάβει περισσότερο από τους "τρεις" την αληθινή δύναμη του νεοδεξιού μετώπου και την κοινωνική και οικονομική του βάση, δηλαδή το γραφειοκρατικό μονοπώλιο. Έχει επίσης γνώσει ότι το μη κρατικό και το μη κρατικοδίαίτο ιδιωτικό κεφάλαιο, δηλαδή το εκσυγχρονισμένο ιδιωτικό, δεν είναι καθόλου η αληθι-

νή οικονομική εξουσία στη χώρα. Ακόμα, και τουλάχιστον μια φορά, έχει μιλήσει για ρώσικο κίνδυνος.

Όμως η φράξια του Ανδριανόπουλου έχει το γενικό περιορισμό όλης της αστικής τάξης: Είναι ανίκανη να τα βάλει ανοιχτά με την "εθνική" στρατηγική, δηλαδή με το σοβινιστικό γενετικό κώδικα όλης της αστικής τάξης. Έτσι και οι δικές της διακηρύξεις ήταν δειλές, καθώς έμειναν στο επίπεδο της οικονομίας. Η χώρα μας όμως είναι πραχτικά μια εμπόλεμη, και μάλιστα μια επιθετική χώρα, και η βιομηχανία της, το εμπόριο και οι υπηρεσίες της δε βουλιάζουν απλά από τη γραφειοκρατία, αλλά σβήνουν στο Αιγαίο και στην Κύπρο ή έχουν γίνει υπηρέτριες της κυρίαρχης ανατολικής πολιτικής.

Για να ειπωθούν όμως τέτοιες κουβέντες από έναν έλληνα αστό θα χρειαζόταν ένα επαναστατικό πνεύμα που δεν το έχει πια η γερασμένη αστική τάξη και κανένας εκπρόσωπός της. Έτσι το ρεύμα Ανδριανόπουλου θα έχει πολύ μεγάλη δυσκολία να συγκροτηθεί οργανωτικά σε ξεχωριστό κόμμα. Γιατί είναι άλλο να συγκροτείται σε ξεχωριστό κόμμα ένας Σαμαράς ή ένας Τσοβόλας πατώντας πάνω στο κυρίαρχο εθνοφασιστικό ρεύμα της εποχής, και άλλο να συγκροτείται ένα νέο αστικό κόμμα αντίθετο σ' αυτό το κυρίαρχο ρεύμα, και μάλιστα σαν πρώτος κυμαθοραύστης του.

Η σύγχρονη πολιτική ιστορία έχει αποδείξει ότι ενάντια στο ρεύμα του ανερχόμενου φασισμού μπορούν να σταθούν αποφασιστικά μόνο οι αληθινά επαναστατικές τάξεις. Οι αστοί φιλελεύθεροι σαν κόμμα δεν έχουν τολμήσει ποτέ να βαδίσουν πρώτοι και πάντα ελπίζουν να μη μετατραπεί η Βαϊμάρη σε Τρίτο Ράιχ, υποχωρώντας διαρκώς στο φασισμό και ελπίζοντας να τον εξευμενίσουν με παραχωρήσεις. Ας θμηθούμε εδώ τις βόλτες του Ανδριανόπουλου στις δυτικές πρωτεύουσες το '92 για να τις πείσει να μην αναγνωρίσουν τη Δημ. της Μακεδονίας, για να γλιτώσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη από την πίεση των σοσιαλφασιστικών συλλαλητηρίων.

Απέναντι στο μαύρο μέτωπο των ρωσόδουλων και των σοβινιστών μπορεί σήμερα να σταθεί αποφασιστικά το συνειδητό προλεταριάτο, οι σύμμαχοί του της πόλης και της υπαίθρου και η επαναστατική διάνοηση. Αυτές οι δυνάμεις, με πρωτοπόρα την ΟΑΚΚΕ, είναι ακόμα αδύναμες, αλλά μπορούν σύντομα να συγκροτηθούν συσπειρώνοντας γύρω τους ένα αληθινό μέτωπο ειρήνης και δημοκρατίας.

Αυτό το μέτωπο μπορεί να σύρει όλες τις υγιείς δυνάμεις της χώρας και τις ταλαντευόμενες δυνάμεις της αστικής τάξης ενάντια στο σοσιαλφασισμό.

Πραγματικά, δεν πρέπει κανείς δημοκράτης να περιμένει τίποτα από έναν Έμπερτ για να αντιμε-

τωπίσει έναν Καραμανλή, σχεδόν τίποτα από ένα Μητσοτάκη που βάζει μπροστά έναν ενδιάμεσο σαν το Σουφλιά για να νικήσει τον Έμπερτ, ελάχιστα από ένα Μάνο που ακολουθεί το Μητσοτάκη και λίγα από έναν Ανδριανόπουλο που περιμένει να δει πόσους θα μαζέψει για να ξεστομίσει τη γραμμή του στα εθνικά.

Το ίδιο βέβαια, κι ακόμα περισσότερο, δεν πρέπει κανείς να περιμένει από τους θλιβερούς ευρωπαίους φαντάσματα του ΠΑΣΟΚ ή τους μαϊντανούς ευρωπαίους του ΣΥΝ.

Αυτοί όλοι θα προσφέρουν στο βάθος τις πλούσιες αντιθέσεις και τις εφεδρείες που οπωσδήποτε θα αξιοποιηθούν το επαναστατικό και δημοκρατικό κίνημα που ανατέλλει.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΜΕΤΡΟ: Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Πρόσφατα άρχισαν ξανά οι εργασίες στο Μετρό της Αθήνας, που είχαν σταματήσει για ένα σημαντικό για την πορεία του έργου χρονικό διάστημα. Δύο ήταν οι αιτίες της διακοπής των εργασιών: η ακινητοποίηση των δύο Μετροπόντικων στην Καραϊσκάκη και την Ερμού λόγω εδαφολογικών προβλημάτων και οι αξιώσεις που πρόβαλε η κοινοπραξία των κατασκευαστριών εταιριών για πρόσθετες αμοιβές λόγω της αλλαγής των συνθηκών κατασκευής του έργου. Όλο το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο εξαπέλυσε επίθεση ενάντια στις εταιρίες της κοινοπραξίας, και ιδιαίτερα τις ευρωπαϊκές, κατηγορώντας τις ότι προσπαθούν να ξεζουμίσουν το ελληνικό κράτος σαμποτάροντας συνειδητά το έργο.

Στο παιχνίδι τους αυτό, σύμφωνα με αυτή την επιχειρηματολογία, τους υποστήριξε η Ευρωπαϊκή Ένωση, στην οποία και απευθύνθηκαν για βοήθεια. Επικεφαλής σ' αυτή την εκστρατεία ήταν το ψευτοΚΚΕ (Ριζοσπάτης, 6/10) και ο Κωνσταντόπουλος, που μίλησαν για εκβιασμό των εργολάβων, όπως βέβαια και ο ίδιος ο Λαλιώτης.

Η αλήθεια που κρύβεται απ' όλους είναι ότι την κύρια ευθύνη για την καθυστέρηση του έργου την έχει το ΥΠΕΧΩΔΕ και η πολιτική σαμποτάζ του Λαλιώτη. Η καθυστέρηση οφείλεται κύρια στο γεγονός ότι οι Μετροπόντικες δεν μπόρεσαν να προχωρήσουν πέρα από την Ερμού και την πλατεία Καραϊσκάκη λόγω της σύνθεσης του εδάφους, καθώς και στο ότι ο αρχικός σχεδιασμός του έργου άλλαξε στην πορεία επειδή βρέθηκαν αρχαία. Μετά ακολούθησαν οι αξιώσεις των κατασκευαστριών εταιριών, που επικαλέστηκαν "αλλαγή του αντικειμένου της σύμβασης" και απείλησαν ότι, αν δεν τους δοθεί ένα ποσό που έπαιζε ανάμεσα στα 50 και τα 160 δις, θα σταματούσαν το έργο και θα κατέφευγαν μάλιστα για αποζημιώσεις στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Μετά από διαπραγματεύσεις με το Λαλιώτη η κοινοπραξία των κατασκευαστριών εταιριών συμφώνησε να συνεχίσει τις εργασίες της με τον όρο ότι ο Λαλιώτης θα τους καταβάλει τελικά 15-20 δις. Όμως πήραν αυτές όλη την ευθύνη της καθυστέρησης του έργου, εφόσον δεν έκαναν καμία απολύτως καταγγελία, και δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα τη δήλωση του Λαλιώτη ότι η συμφωνία «εξαρτάται από την αξιοπιστία των εταιριών» (Ελευθεροτυπία, 10/10). Εν ολίγοις η κοινοπραξία συνεχίζει το έργο με την κατηγορία του απατεώνα, ενώ ο Λαλιώτης εύκολα κόμισε τις δάφνες του "πατριώτη" που κάνει ό,τι μπορεί για να διασώσει την οικονομία της χώρας από τους κακούς Ευρωπαίους και ιδιώτες.

Όμως είναι το ΥΠΕΧΩΔΕ του

Λαλιώτη που έκανε τις εντελώς αστήρικτες και λανθασμένες γεωλογικές μελέτες πάνω στις οποίες βασίστηκε ο όλος σχεδιασμός του έργου, ο οποίος τελικά το τίναξε στον αέρα. Αυτή την αλήθεια τόλμησε να την ψιθυρίσει μόνο ο *Ελεύθερος Τύπος* (6/10) και τη συνολογούσε ο Λαλιώτης με την άρνησή του να χαρακτηρίσει τα τεχνικά προβλήματα που εμφανίστηκαν σαν "προβλήματα" ή "μη προβλήματα" και να διευκρινίσει περαιτέρω ποιος είχε την ευθύνη μιας τέτοιας "πρόβλεψης", το ΥΠΕΧΩΔΕ ή οι εταιρίες.

Η συμφωνία που έκανε ο Λαλιώτης με τους εργολάβους, δεδομένου ότι τους αποδόθηκε ένα ελά-

χιστο του ποσού που ζήτησαν, δεδομένου ότι τελούν υπό την κατηγορία του απατεώνα και ότι όλα τα υπόλοιπα ζητήματα -τόσο τα τεχνικά όσο και αυτά που προκύπτουν από τις συμβατικές δεσμεύσεις- έχουν μείνει ουσιαστικά στον αέρα, αφήνει το έργο στο έλεος των σαμποταριστικών του επεμβάσεων και το οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αποτυχία. Από το 1998 που αναμενόταν η ολοκλήρωσή του τώρα μετατίθεται στο 2001, και αργότερα στο άπειρο. Πρέπει κάθε δημοκράτης να καταγγείλει τη σαμποταριστική και καταστροφική για την οικονομία και την ανάπτυξη πολιτική του σοσιαλφασίστα Λαλιώτη.

Άλλη μια επιβεβαίωση της νοθείας

Ένα πολύ μικρό δείγμα της νοθείας που έγινε στις εκλογές κατά του μετώπου Ουράνιου Τόξου-ΟΑΚΚΕ, δίνει η εφημερίδα της "Μαχομένης Αριστεράς" Πριν. Σύμφωνα με δημοσίευσή της, την 29/9/96, ελόπτης της "Μαχομένης Α-

ριστεράς" σε εκλογικό τμήμα της Γλυφάδας, διαπίστωσε ότι δε δίνονταν ψηφοδέλτια του Συνδυασμού μας. Όταν ρώτησε σχετικά το δικαστικό αντιπρόσωπο του απάντησε ότι έτσι έπρεπε γιατί "αυτοί είναι Σκοπιανοί"!

ΟΧΙ ΣΤΟ "ΑΜΥΝΤΙΚΟ ΔΟΓΜΑ"

συνέχεια από τη σελ. 1

"λαοί". Λαοί ονομάζονται στη γλώσσα της ρώσικης διπλωματίας οι εκατέρωθεν κνίτες δήμαρχοι και προσωπικότητες, οι εκατέρωθεν φασίστες και αντιδυτικοί σοβινιστές, ακόμα και οι εκατέρωθεν πιλότοι, που γίνονται παιδιά του λαού όταν στην κυβέρνηση είναι οι Ερμπάκ και Σημίτης, αντίστοιχα.

Να λοιπόν γιατί έχουμε ταυτόχρονα εξάπλωση της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης από το Αιγαίο σε όλη τη βόρεια και ανατολική Μεσόγειο, νεκρούς πιλότους και πελώρια κινητοποίηση δυνάμεων και ταυτόχρονα τόση "ανθρώπινη και γλυκιά" ατμόσφαιρα.

Αυτή είναι η καλύτερη ατμόσφαιρα για την προετοιμασία του πολέμου. Και πόλεμος είναι πάνω απ' όλα το νέο "Αμυντικό" Δόγμα. Αυτό είναι στην πραγματικότητα ένα επιθετικό δόγμα παλιού τύπου. Εμφανίζεται σαν προστασία της Κύπρου από την Τουρκία. Αλλά ο μόνος που δεν έχει δικαίωμα προστάτη στην Κύπρο είναι αυτός που τη χαντάκωσε: ο ελληνικός σοβινισμός.

Η τούρκικη κατοχή πρέπει να τελειώνει σαν αποτέλεσμα διεθνούς πίεσης, όχι όμως σαν επέμβαση του ελληνικού σοβινισμού και, κυρίως, της ρώσικης υπερδύναμης, της οποίας τα άρματα παρέλασαν για πρώτη φορά στην Κύπρο.

ΙΣΟΒΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΛΑΜΠΟΚΑ!

Γίνεται για τρίτη φορά η δίκη του Καλαμπόκα. Αυτή τη φορά γίνεται η μικρότερη δυνατή φασαρία στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο ενάντια στην αποφυλάκιση του. Ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ούτε βέβαια τα διαβρωμένα ΜΜΕ κάνουν πολύ φασαρία όπως άλλες φορές. Έχουν αφήσει μόνο τα μικρά τους εξαρτήματα "Μαχομένη Αριστερά" και άλλους μαζί με την ΟΛΜΕ να σηκώσουν το πολιτικό βάρος της δίκης.

Πιστεύουμε ότι ο σοσιαλφασισμός θέλει ν' αποφυλακίσει τον Καλαμπόκα. Του χρειάστηκε για μια περίοδο να μείνει στη φυλακή όταν έπρεπε να καταρρεύσει η μητσοτακική δεξιά που κάτω από τη δικιά της ηγεσία είχε τότε χτυπήσει ο Καλαμπόκας. Όμως στη συνέχεια τα πράγματα άλλαξαν. Ήρθε η εποχή που η πιο αντιδραστική παλιά δεξιά, οπότε και οι τραμπούκοι της Πάτρας με επικεφαλής τον Καλαμπόκα, άρχισε να ενσωματώνεται στο νεοδεξιό καθεστώς. Αυτή ήταν η εποχή της επιστροφής στη μαύρη Ν.Δ. του Έμπερτ. Ο Καλαμπόκας είναι στο κλίμα αυτής της μαύρης φασιστικής Ν.Δ. και θέλουν να τον αποφυλακίσουν όπως θέλουν να αποφυλακίσουν και τους χουντικούς, όπως θέλουν νόμιμη τη "Χρυσή Αυγή". Η κλασική φα-

σιστική Δεξιά πρέπει πια να αναπαρρηθεί και να αισθανθεί σα στο σπίτι της.

Πιστεύουμε ότι η ενοχή του Καλαμπόκα είναι αποδεδειγμένη τουλάχιστον στο πολιτικό επίπεδο και αυτό είναι το καθοριστικό. Ο Καλαμπόκας ήταν εκείνη τη στιγμή ηγέτης του φασισμού ενάντια στις καταλήψεις. Τότε παντού σε όλη την Ελλάδα επικεφαλής του αντιμαθητικού κινήματος ήταν οι χειρότεροι νεοδημοκράτες τραμπούκοι.

Ο Καλαμπόκας λοιπόν πρέπει να μείνει στη φυλακή. Εννοείται ότι οι λόγοι που κάνουν την ουρά των μικρών του ψευτοΚΚΕ να κινητοποιείται κάθε φορά κατά του Καλαμπόκα δεν έχουν τίποτα το προοδευτικό.

Γι' αυτούς ο Καλαμπόκας βολεύει το σκουριασμένο αντιδεξιό άλλοθι τους και βολεύει κυρίως τη νεοδεξιά ηγεσία του συνδικάτου της ΟΛΜΕ που ανακάλυψε στο Γεμπονέρα έναν ήρωα για να σκεπάσει τη βρωμιά τους.

Πολιτικό κίνημα για την αποφυλάκιση του Καλαμπόκα που δε δένεται με καταγγελία του ανερχόμενου τραμπουκισμού των ναζί, του "Στόχου" και με απαίτηση για τη μη αποφυλάκιση των χουντικών, είναι τουλάχιστον υποκριτικό.

Σημίτης καλεί Σκανδαλίδη

Όλο και περισσότερο αποδεικνύεται από τις εξελίξεις ότι η αληθινή δύναμη πίσω απ' το Σημίτη είναι η ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη-Σκανδαλίδη, που ανέβηκε στην εξουσία και προωθεί συνεχώς τις θέσεις της.

Η παρουσία του γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ Κ. Σκανδαλίδη, στις αρχές Οκτώβρη, στην Κύπρο μαζί με το Σημίτη δεν προβλεπόταν από κανένα πρωτόκολλο. Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Νέα* (3 Οκτώβρη), ο Σημίτης φέρεται αποφασισμένος να αναβαθμίσει το ρόλο του κόμματος και να του δώσει τον "πρώτο ρόλο". Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο βρίσκεται και η απόφαση του πρωθυπουργού να εντάξει το Σκανδαλίδη στο μικρό κύκλο στελεχών με τα οποία συζητάει τα μεγάλα θέματα της κυβέρνησης.

Έτσι ο Σκανδαλίδης:

α) Κλήθηκε από το Σημίτη να συζητήσουν για τη νέα κυβέρνηση λίγες ώρες πριν ανακοινωθεί η σύνθεσή της.

β) Ήταν το μόνο **μη** μέλος της κυβέρνησης που συμμετείχε στην πρώτη σύσκεψη για τις προγραμματικές δηλώσεις.

γ) Συμμετείχε στην κυβερνητική αποστολή στην Κύπρο -στο πρώτο δηλαδή ταξίδι του Σημίτη εκτός Ελλάδας-, που επαναβεβαίωσε το "ενιαίο αμυντικό δόγμα".

Το βαθιά διαβρωμένο φιλοευρωπαϊκό ρεύμα, και ιδιαίτερα ο ύποπτος καιροσκοπός ηγέτης του Σημίτη, αντικειμενικά αποτελούν την κάλυψη της ρωσόδουλης φράξιας για την κυριαρχία της μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τελικά στη χώρα. Γι' αυτό είναι αναγκαίο να αποκαλυφτεί ο ψεύτικος ευρωπαϊσμός του Σημίτη, που οδηγεί τη χώρα στην καταστροφή.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ
Λογαριασμός Εθνικής:
160/762367-40

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Η βασική πολιτική ανάλυση του εκλογικού αποτελέσματος σε ό,τι αφορά την ΟΑΚΚΕ και το Ουράνιο Τόξο έγινε στο προηγούμενο φύλλο της *N. Ανατολής*, στο οποίο υπάρχει και ένα μικρό σημείωμα που αφορά ειδικά την ανάλυση των ψήφων. Σήμερα, όπως είχαμε υποσχεθεί στους αναγνώστες μας, δημοσιεύουμε τα αναλυτικά αποτελέσματα κατά εκλογική περιφέρεια και για την

ΟΑΚΚΕ και για τα τρία από τα αντιδραστικά κόμματα της μικροαστικής τάξης που λειτουργούν σαν ανάχωμα του σοσιαλισμού μέσα στην αντιμπεριαλιστική και αριστερή πρωτοπορία.

Πρόκειται για τους διαρρήχτες του Μ-Α, τη Μαχόμενη και το ΑΣΚΕ. Δημοσιεύουμε, ακόμα, τα αναλυτικά συγκριτικά για το '93 και τις ευρωεκλογές για την Ο-

ΑΚΚΕ και το Ουράνιο Τόξο, καθώς και τα συγκεντρωτικά συγκριτικά για το Μ-Α, τη Μαχόμενη και το ΑΣΚΕ.

Ασφαλώς πριν από κάθε ανάλυση των αριθμών πρέπει να πάρει κανείς υπόψη του τα πολιτικά μεγέθη. Για παράδειγμα, οι ψήφοι του δικού μας Συνδυασμού δεν μπορούν να συγκριθούν με τους ψήφους των τριών άλλων μικρών παρά μόνο σχετικά. Για-

τί αυτοί είναι προωθημένα αποσπάσματα του καθεστώτος. Το κατέβασμά τους είναι γι' αυτό ευνοημένο από το γενικό πολιτικό κλίμα, που είναι το κυρίαρχο αντιδραστικό, ενώ δεν αντιμετωπίζουν ποτέ κανέναν συγκριμένο και με πρόγραμμα εναντίον τους εχθρό. Κανείς δε θέλει να τους μειώσει τη δύναμη.

Αντίθετα, ειδικά τούτη τη φορά η ΟΑΚΚΕ, το Ουράνιο Τόξο

και ΚΥΡΙΩΣ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ αντιμετώπισε μια στοχευμένη καθολική εκστρατεία απ' όλη την άρχουσα τάξη και κύρια από τα ψευταριστέρα της αποσπάσματα, το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ, ιδίως το δεύτερο. Δεν είναι τυχαία η λυσσαλέα επίθεση της "Εποχής".

Αυτή η ιδιαίτερη κατάσταση σημαίνει ότι πρέπει να είναι σχετική η σύγκριση των αποτελεσμάτων όχι μόνο ως προς τους άλλους μικρούς, αλλά και ως προς τα ξεχωριστά αποτελέσματα της ΟΑΚΚΕ και του Ο.Τ. στις ευρωεκλογές και στις βουλευτικές του '93.

Μόνο μέσα σ' αυτά τα ιδιαίτερα πολιτικά πλαίσια μπορεί κανείς να δει το εκλογικό αποτέλεσμα σαν μια πολιτική νίκη. Γιατί αυτοί οι 3500 ψήφοι έχουν μια άλλη ποιότητα τόσο για την ΟΑΚΚΕ όσο και για το Ο.Τ., γιατί δεν αποτελούν ένα άθροισμα δύο ομάδων ψήφων, εκείνων της ΟΑΚΚΕ και εκείνων του Ο.Τ., αλλά ψήφους που είναι στη μεγάλη τους πλειοψηφία ταυτόχρονα ΟΑΚΚΕ και ταυτόχρονα Ο.Τόξο. Γιατί, για παράδειγμα, υπάρχει στις μακεδονικές ψήφους η παραδοχή του πρωτοπόρου διεθνιστικού και δημοκρατικού ρόλου της ΟΑΚΚΕ, όπως και μια χοντρική αποδοχή των πολιτικών θέσεων της στο εθνικό ζήτημα.

Αντίστοιχα υπάρχει στις γενικές πανελλαδικές ψήφους έξω από τις μειονοτικές περιοχές η αναγνώριση του γεγονότος ότι το Ο.Τ. είναι ένα αριστερό και δημοκρατικό κόμμα της Ελλάδας που έχει δώσει και αυτό τη δική του μάχη με το μακεδονικό εθνικισμό, και ότι αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί σώμα των ψηφοφόρων της ΟΑΚΚΕ με θέρμη ψήφισε και το Ουράνιο Τόξο.

Αυτή λοιπόν η σε μεγάλο βαθμό πολιτική συγχώνευση των ψήφων είναι που εξόργισε φασισμό και σοσιαλφασισμό και προκάλεσε τη λυσσασμένη αντίδρασή τους. Η παραπάνω βασική παρατήρηση επιβεβαιώνεται από την ανάλυση κατά περιοχές. Εδώ θα διαπιστώσει κανείς ότι τα ψηλότερα ποσοστά ψήφων έρχονται για το Συνδυασμό στις περιοχές της εθνικής καταπίεσης (Μακεδόνες, Τούρκοι) και στις περιοχές της μεγαλύτερης ευαισθησίας στο ζήτημα του πολέμου (νησιά του Αιγαίου).

Αντίθετα, στις περιοχές του έντονου εθνικισμού είναι τα χαμηλότερα ποσοστά, τόσο χαμηλά όσο και το '93 στην ακραία περίπτωση της Κρήτης. Εκεί θα διαπιστώσει κανείς ότι έχουν το μεγαλύτερο ποσοστό αύξησής τους οι Διαρρήχτες, που εκφράζουν ακριβώς το σοσιαλσοβινισμό.

Ακόμα, μελετώντας τα συνολικά συγκριτικά θα διαπιστώσει κανείς ότι πιο πολύ απ' όλους τους μικρούς χτυπήθηκε η πλα-

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα κείμενο-απάντηση στην εφημερίδα *Εποχή* που έχει γράψει ο σ. Ζαφειρόπουλος από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ.

Μετά το λίβελο με το ψευδώνυμο Αποστόλου και την απάντηση του Λιθοξόου εκ μέρους του συνδυασμού, η *Εποχή* συνέχισε την επίθεσή της με κύρια αιχμή και πάλι ενάντια στην ΟΑΚΚΕ με άρθρο της Βωβού μια βδομάδα μετά τις εκλογές. Στείλαμε τότε μια απάντηση που η *Εποχή* αρνήθηκε να δημοσιεύσει με το πρόσχημα ότι υπήρχε άρθρο του Ουράνιου Τόξου, εννοώντας ένα άρθρο του διασπαστή και εχθρού του συνδυασμού Τ. Πασόη, που επίσης συγκέντρωνε τα πυρά του στην ΟΑΚΚΕ. Έτσι χρειάστηκε να στείλου-

με ένα νέο κείμενο απάντησης, που δημοσιεύουμε παρακάτω.

Για να έχει ο αναγνώστης μια καλύτερη εικόνα, συνοψίζουμε με λίγα λόγια τα άρθρα της Βωβού και του Πασόη.

Η Βωβού γράφει στο ίδιο στίλ με τον "Αποστόλου", αλλά αντιστρέφει το χτύπημά του στο περιεχόμενο. Ενώ εκείνος κατηγορησε από δεξιά την ΟΑΚΚΕ για σταλινομοιοισμό που σπρώχνει το Ουράνιο Τόξο στη σφαγή "όπως ο Ζαχαριάδης", η Βωβού επιτίθεται με καθαρά κνίκτικο τρόπο κατηγορώντας τη ότι είναι δεξιά επειδή χτυπάει τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες και απορεί πώς ο Λιθοξόου τη θεωρεί συνεπή επαναστατική οργάνωση. Κρατώντας ένα ύψος παιδαγωγού απέναντι

στους άτακτους Μακεδόνες τους διδάσκει ότι δέχτηκαν ήττα καταβαίνοντας με την ΟΑΚΚΕ και τους καλεί να γυρίσουν πίσω στον καλό δικό της διεθνιστικό χώρο.

Ο Πασόης στο δικό του κείμενο εμφανίζεται σαν ο συνεπής υπερασπιστής των δικαιωμάτων των φασιστικά καταπιεσμένων Μακεδόνων και δικαιώνει γλοιωδώς σε όλα τη Βωβού. Λέει ότι η ενότητα του Ο.Τ. με την ΟΑΚΚΕ ήταν ένας γάμος φάρσα, αφού το πρώτο άξιζε κάτι καλύτερο από την ΟΑΚΚΕ, που τώρα κατηγορείται σαν ρωσόπληκτη. Ταυτόχρονα διαβεβαιώνει την *Εποχή* ότι ποτέ δε συμφώνησε το Ο.Τ. με την ΟΑΚΚΕ στις θέσεις για την Τουρκία και τη Σερβία και καλεί και αυτός σε ενότητα με τους πραγ-

ματικούς διεθνιστές τύπου Βωβού, αφού τους κάνει κριτική για εγκατάλειψη.

Η παράσταση κλείνει με τη Βωβού να κάνει αυτοκριτική γι' αυτή την εγκατάλειψη και να κολακεύει τον Πασόη για το γλαφυρό του ύφος.

Είναι φανερό ότι αυτά τα χτυπήματα είναι συντονισμένα με τη γενική επίθεση του σοσιαλφασισμού εναντίον μας και έχουν σα γενικό στόχο να ανοίξουν ρήγματα ανάμεσα στο Ο.Τ. και την ΟΑΚΚΕ. Γι' αυτό χρησιμοποιούνται οι πιο αντιδραστικοί Μακεδόνες και την πιο κρίσιμη στιγμή.

Το άρθρο του "Αποστόλου", για παράδειγμα, είναι γραμμένο από το χέρι ενός τέτοιου στοιχείου, που είναι ο Τ. Τίλιος, και δημοσιεύτη-

κε μια βδομάδα πριν τις εκλογές για να ζυμώσει την καταψήφιση του Συνδυασμού μέσα στην πρωτοπορία στην κατεύθυνση της πολιτικής γραμμής του ΣΥΝ. Το άρθρο του Πασόη και της Βωβού είναι συγχρονισμένα έτσι ώστε να υποστηρίξουν τους διασπαστές σε μια προσπάθεια αλλαγής της στρατηγικής του Ο.Τ. αμέσως μετά τις εκλογές.

Αυτές οι προσπάθειες όχι μόνο είναι καταδικασμένες εξαιτίας της συνεπούς δημοκρατικής φυσιογνωμίας της μεγάλης μάζας των στελεχών του Ο.Τ., αλλά και εξαιτίας του ότι η ζωή φέρνει διαρκώς την εθνική συνείδηση της μακεδονικής μειονότητας σε πλήρη ρήξη με τον ελληνικό σοβινισμό.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟΥΣ "ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ" ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η *Εποχή* έχει θυμώσει πολύ με το εκλογικό μέτωπο της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου. Τόσο πολύ ώστε να παραμερίσει τους καλούς τρόπους που της επιβάλλει η "ανανεωτική", "πλουραλιστική", "ανεκτική" και ευαίσθητη φύση της. Έτσι, μια μόλις βδομάδα πριν τις εκλογές και δίχως να υπάρχει δυνατότητα για έγκαιρη απάντηση δημοσίευσε ένα άρθρο που καλούσε στην τιμωρία μας υπογραμμένο με ψεύτικο όνομα. Μετά τις εκλογές δημοσίευσε ένα νέο άρθρο επίθεσης στην ΟΑΚΚΕ, αλλά αρνήθηκε να δημοσιεύσει την επόμενη Κυριακή την απάντηση της ΟΑΚΚΕ (λόγω "έλλειψης χώρου"). Υπήρχε όμως χώρος για νέο άρθρο επίθεσης στο εκλογικό μέτωπο και την ΟΑΚΚΕ από ένα στέλεχος του Ουράνιου Τόξου, το οποίο με κάθε τρόπο είχε σαμποτάρει το κοινό εκλογικό κατέβασμα.

Μια τέτοια συμπεριφορά αξίζει τόσο περισσότερο να ερμηνευτεί, όσο η *Εποχή* δεν είχε ασχοληθεί ποτέ με την ΟΑΚΚΕ (πέρα από μερικά καλά λόγια για τη δίκη της), ενώ εδώ και ένα χρόνο δεν είχε πει λέξη για το Ουράνιο Τόξο.

Είναι φανερό ότι το πρόβλημα της *Εποχής* βρίσκεται στην ενότητα της ΟΑΚΚΕ και του Ο.Τ. και όλη της η προσπάθεια είναι να την

τορπιλίσει. Η ειδική υστερία της προέρχεται από το ότι αποφάσισε εδώ και καιρό να ζήσει σαν το διεθνιστικό εξάρτημα του ΣΥΝ και του Περιεσού.

Κάτι τέτοιο όμως προϋποθέτει ότι δε θα υπάρχει κανένας άλλος αληθινός διεθνιστικός πόλος στη χώρα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε η *Εποχή* να μοστράρει στις γιορτές της σαν "σοσιαλδημοκρατική αριστερά" το εθνικοσοσιαλιστικό ΔΗΚΚΙ, το νεαρό αυτό σύμμαχο του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ;

Το ΔΗΚΚΙ είναι η αλήθεια όλου του αντι-νεοφιλελεύθερου αντιευρωπαϊκού μετώπου. Αυτό το τελευταίο δεν είναι παρά το πολεμικό μέτωπο όλων των ανατολικών στρατοκρατικών καπιταλισμών κάτω από την πυρηνική ομπρέλα της νεοσαρικής Ρωσίας. Δε θα βρει κανείς σήμερα φασίστα ισλαμικού, εθνορατσιστικού ή "κόκκινου" τύπου από τη Μόσχα ως το Πεκίνο και από την Τεχεράνη ως το Σουδάν που να μην αισθάνεται μέλος αυτού του μετώπου.

Οι διεθνιστές και οι μαρξιστές ξέρουν από την πείρα του β' παγκόσμιου πολέμου ότι η πάλη ενάντια στη φιλελεύθερη έκφραση του μονοπώλου, δηλ. την "αγγλική" του έκφραση, δε διεξάγεται ποτέ σε συμμαχία, αλλά σε αμειλικτή και μάλιστα σε μετωπική πάλη με την πιο επιθετική, "γερμα-

νική-χιτλερική" εκδοχή του. Και είναι ακριβώς αυτή η εκδοχή που συγκινεί τώρα τον Τσοβόλα, το Σαμαρά και τη "Χρυσή Αυγή", ώστε από κοινού να υπερασπίζονται την επιθετική στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" και του αντιευρωπαϊσμού στα Βαλκάνια.

Σ' αυτή τη στρατηγική αντιστοιχεί το ισχυρό μιλιταριστικό κράτος του "λαού" που δήθεν υπερασπίζει τους φτωχούς από τις επιθέσεις των ιδιωτών αστών, σ' αυτήν ο δεξιός αντικαπιταλισμός αντισημιτικού τύπου και σ' αυτήν το γραφειοκρατικό εθνικιστικό συνδικάτο και η απεργία - πραξικόπημα, που η ΟΑΚΚΕ πραγματικά ποτέ δεν υποστήριξε ούτε θα υποστηρίξει.

Οι πολιτικές τάσεις που βρίσκονται στην *Εποχή* έχουν ανοιχτά υιοθετήσει ή σέρνονται πίσω από αυτή τη στρατηγική. Είναι ανίκανες λοιπόν να αντιπαρατεθούν ουσιαστικά σε δύο θέσφατά της: Ότι δεν υπάρχει ένα έθνος που ονομάζεται μακεδονικό και ότι η Τουρκία απειλεί την Ελλάδα. Αυτή η αδυναμία εξηγεί και τη συνεχιζόμενη άρνησή τους να σχολιάσουν τα 6 σημεία της κοινής εκλογικής πλατφόρμας της ΟΑΚΚΕ με το Ο.Τ., παρ' όλο που προκλήθηκαν να το κάνουν από το Δ. Λιθοξόου στο άρθρο της 22 Σεπτεμβρίου.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που η Σ. Βωβού ελίσσει μιλώντας ταυ-

τόχρονα για μακεδόνες και σλαβομακεδόνες, ενώ η σύνταξη της *Εποχής* αφήνει ευχαρίστως ασχολίαστο τον Τ. Πασόη να καταγγέλλει το καίριο σημείο της κοινής πλατφόρμας, σύμφωνα με το οποίο η Τουρκία είναι κατασκευασμένος εχθρός (λέγοντας μάλιστα το ελεεινό ψέμα ότι αυτό δε συμφωνήθηκε ποτέ ανάμεσα στην ΟΑΚΚΕ και το Ο.Τ.).

Ο Τ. Πασόης κάνει εδώ ένα δηλητηριασμένο δόγρο για εκείνους τους προστάτες του που προσποιούνται το διεθνιστή. Γιατί ο ίδιος είναι τυπικός εκπρόσωπος του χειρότερου μακεδονικού σοβινισμού, αφού προσπαθεί να τεκμηριώσει την υποτιθέμενη καταγωγή των εθνικά Μακεδόνων από τους αλεξανδρινούς Μακεδόνες στηριγμένος σε κρνιακές μετρήσεις (βλ. *Ζόρα* αριθμ. 8).

Καραμπελιάς, αναρχικοί και Στόχος

Είδαμε στην "Εποχή" μια σειρά υπογραφές κάτω από ένα κείμενο που κατάγγειλε την επίθεση αγνώστων στο "Εναλλαχτικό βιβλιοπωλείο". Αυτή την υπογράψουν μαζί με τους γνωστούς κνίκτες του κινήματος και δημοκρατικοί άνθρωποι.

Για πρώτη φορά διαβάσαμε γι' αυτή την επίθεση σε ένα μικρό σημείωμα της *Ελευθεροτυπίας* πριν μια βδομάδα. Εκεί γινόταν λόγος για φασιστοειδή που επιτέθηκαν στο βιβλιοπώλη, τον έδεσαν και του έκλεψαν βιβλία και λεφτά, ενώ υπήρχε και κάλεσμα για συγκέντρωση στα γραφεία του βιβλιοπωλείου.

Στη συγκέντρωση πήγε και εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ. Η *Εποχή* λοιπόν δεν καθαρίζει τα πράγματα. Ο βιβλιοπώλης είναι ο Καραμπελιάς, που περιέγραψε σαν δράστες κάποιους αναρχικούς, χωρίς όμως να το λέει καθαρά σε καμιά ανακοίνωση, και ζητούσε μια γενική καταγγελία ενάντια στη βία.

Εμείς καταδικάζουμε την απρόκλητη βία και έχουμε πολλές φορές χαρακτηρίσει σοσιαλφασιστι-

Στην πραγματικότητα δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Ο καλυμμένος ελληνικός εθνικισμός της *Εποχής* δε θα δίσταζε να ενωθεί με τη μακεδονική αντίδραση για να χτυπήσει τους Έλληνες και Μακεδόνες δημοκράτες και διεθνιστές. Αυτό άλλωστε έκανε πιο ανοιχτά όλο το μέτωπο της αντίδρασης, από το ΠΑΣΟΚ ως τον Πασόη και από το Στόχο ως τον Τσακνιά, όταν χτύπησε από κοινού και με λύσσα την εκλογική ενότητα της ΟΑΚΚΕ και του Ο.Τ.

Ας είναι όλοι αυτοί σίγουροι ότι τα χτυπήματά τους θα δυναμώσουν τελικά αυτή την ενότητα που ήδη έδωσε εξετάσεις αγωνιστικής συνέπειας και τόλμης σε τούτες τις εκλογές και συσπείρωσε γύρω της 3500 ανθρώπους που απήφισαν τη θύελλα.

Αθήνα, 9/10/96.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 4

τιά επιρροή του δικού μας Συνδυασμού. Η πλατιά επιρροή φαίνεται στις ευρωεκλογές. Η ΟΑΚΚΕ, για παράδειγμα, με 700 ψήφους το '93 και 6000 στις ευρωεκλογές του '94 δείχνει ότι έχει την πιο πλατιά επιρροή σε σχέ-

ση με το Μ-Α (1800 προς 10000) ή τη Μαχόμενη (8500 προς 13500). Όμως οι πλατιές ψήφοι είναι ταυτόχρονα οι πιο επιρρεπείς στο να χαθούν, όταν ένας συνδυασμός δέχεται βίαιη και στοχευμένη επίθεση νοθείας, συκοφαντίας, υποκλοπής ψήφων (π.χ. από το

ΣΥΝ) με ταυτόχρονη φίμωση.

Τέλος, μελετώντας κανείς τις σχέσεις Διαρρηχτών-Μαχόμενης-ΑΣΚΕ θα δει ότι πιο πολύ προώθησε τις θέσεις του ο σοσιαλσοβινισμός και σοσιαλφασισμός των διαρρηχτών, που μοιάζουν σαν μια σταγόνα νερό με το

ψευτοΚΚΕ, παρά η ταλαντευόμενη μισο-διεθνιστική-μισοεθνικιστική Μαχόμενη ή ακόμα και το σοβινιστικό ΑΣΚΕ, που μοιάζει πιο πολύ με τη νικημένη αυτοδυναμία του ΠΑΣΟΚ.

Απάντηση των σ. Γουρνά και Λιακόπουλου στους συκοφάντες

Δημοσιεύουμε εδώ την προκήρυξη που μοίρασαν στην Επισκευαστική Ζώνη οι σύντροφοί μας Κ. Λιακόπουλος και Δ. Γουρνάς για ν' ανατρέψουν την επίθεση λάσπης που οργάνωσε το ψευτοΚΚΕ εναντίον τους τις μέρες των εκλογών για τη συνεργασία μας με το Ουράνιο Τόξο.

Για όσο διάστημα οι δύο σύντροφοί μας συνδικαλιστές της Επισκευαστικής έδιναν την πολιτική και οργανωτική μάχη των εκλογών ενάντια στους σοβινιστές και τους φασίστες κάθε είδους στο κεντρικό μέτωπο της Αθήνας, το ψευτοΚΚΕ, που ελέγχει το συνδικάτο κυκλοφορούσε τα αποκόμματα του *Ελεύθερου Τύπου* και του *Αδέσμευτου* για τη συνεργασία των "προδοτών" της ΟΑΚΚΕ με τους "Σκοπιανούς". Αυτή τη συνεργασία με τους σοβινιστές, το ψευτοΚΚΕ την έκανε παντού για να χτυπήσει πρωτοπόρα τους συντρόφους μας.

Αυτή η κνίκιτη επίθεση που έγινε λίγο πριν τις εκλογές για νέο Δ.Σ. στο Συνδικάτο ήδη σταδιακά ανατρέπεται και στο τέλος θα βγει σε κακό στους σοσιαλφασίστες για το βρώμικο παιχνίδι τους.

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες

Μια νέα επίθεση συκοφαντίας και λάσπης έχει και πάλι ξεσπάσει εναντίον μας.

Διάφοροι, κυκλοφορώντας αποκόμματα από τον *ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ* και τον *ΑΔΕΣΜΕΥΤΟ ΤΥΠΟ*, μας κατηγορούν για αντεθνική στάση με αφορμή το κοινό εκλογικό κατέβασμα της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ, ενώ επαναφέρουν και πάλι στη μνήμη των συναδέλφων τη σύλληψη και τη δίκη του Δ. Γουρνά για την αφίσσα της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό.

Θα σας παρακαλούσαμε να διαβάσετε αυτή την ανακοίνωσή μας. Γιατί θα σας πούμε όλη την αλήθεια για τις θέσεις μας, αλλά και για το τι κρύβεται πίσω απ' αυτή την επίθεση.

Αυτές τις μέρες κλείνουν 17 ολόκληρα χρόνια από τότε που για πρώτη φορά εμφανιστήκαμε σα συνδικαλιστές στο σωματείο των ηλεκτροσυγκολλητών.

Όλ' αυτά τα χρόνια μείναμε σταθεροί σ' ένα μόνο πράγμα: Στο να υπερασπιζόμαστε μέχρι το τέλος τα συμφέροντα των εργατών της Ζώνης. Ας βρεθεί έστω κι ένας συνδελφός που να πει πως όλ' αυτά τα χρόνια αδικήσαμε κάποιον, αν αρνηθήκαμε να μπούμε μπροστά για να λύσουμε προβλήματα, αν λυγίσαμε ποτέ μπροστά σε επίθεση της εργοδοσίας ή των σοσιαλφασιστών που ελέγχουν τη διοίκηση του συνδικάτου.

Κι αυτό χωρίς να λογαριάσουμε ποτέ το κόστος αυτής της πάλης. Ξέρετε καλά πως βρήκαμε για χρόνια ολόκληρα κλειστές τις πόρτες για δουλειά, ενώ έπεσε επάνω μας όλη η βία, η λάσπη κι η συκοφαντία απ' αυτούς που διοικούν το Συνδικάτο για να μας βουλώσουν το στόμα.

Κι αυτό όταν στα ίδια χρόνια συνδικαλιστές και συνδικαλιστές έρχονταν και παρέδροναν είτε σαν πολημένοι στην εργοδοσία είτε σαν τσιράκια της εκάστοτε πλειοψηφίας, φτιάχνοντας τη ζωή τους και την προσωπική τους πολιτικοσυνδικαλιστική καριέρα.

Οι εθνοπροδότες συνάδελφοι μισούν τη χώρα τους, γιατί μισούν τους εργάτες!

Και πάντα σ' όλες τις εποχές αυτοί που προσπάθησαν να πουλήσουν τη χώρα σε ξένους δυνάστες, είτε στους γερμανούς χιτλερικούς είτε στους αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές είτε τώρα στους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές, ήταν πάντα αυτοί που χτύπησαν την εργατική τάξη, που τη μάτωσαν στις φυλακές και στις εξορίες, που την πείνασαν, την ταπεινώσαν και την έριξαν στη δυστυχία και στην εξαθλίωση. Κι αυτοί που πάντα στάθηκαν στην πρώτη γραμμή της πάλης για την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας της χώρας ήταν πάντα αυτοί που έδωσαν όλες τους τις δυνάμεις για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων.

Έτσι μας έμαθε εμάς το παλιό τιμημένο ΚΚΕ του Ζαχαριάδη, το κόμμα εκείνο που είπε **ΟΧΙ** στην εισβολή του ελληνικού στρατού στη Μικρά Ασία και που λίγα χρόνια αργότερα κράτησε όλο το πατριωτικό βάρος της Α-

ντίστασης κατά των Ναζί και ύστερα του αντιαμερικανικού αγώνα.

Συνάδελφοι

Όλοι ξέρετε πως είμαστε κομμουνιστές, στελέχη της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ.

Και αυτό το κόμμα μας έμαθε ν' αγαπάμε τους εργάτες, να υπερασπιζόμαστε μέχρι το τέλος τα συμφέροντά τους, όπως μας έμαθε να αγαπάμε και να υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα όλων των καταπιεσμένων, είτε αυτοί είναι εργάτες είτε είναι η χώρα μας είτε άλλες χώρες και έθνη.

Ποια ήταν λοιπόν η στάση της πολιτικής ηγεσίας του τόπου σχετικά με τη γειτονική χώρα, που ονόμασε "κρατίδιο των Σκοπίων";

Πριν από 3-4 χρόνια μια ολόκληρη προπαγάνδα είχε αναπτυχθεί, πως δηλαδή η μικρή αυτή χώρα απειλούσε την ελληνική Μακεδονία και την Ελλάδα ακόμα ολόκληρη. Όμως ένας τέτοιος ισχυρισμός είναι έξω από κάθε λογική, και η ίδια η ζωή απέδειξε το αντίθετο.

Γιατί είναι η χώρα μας που αρνήθηκε από το γειτονικό λαό το όνομα που ο ίδιος για χρόνια είχε, επέβαλε το καταδικασμένο σήμερα απ' όλους εμπάργκο, με αποτέλεσμα να έρθουμε σε αντίθεση με την παγκόσμια κοινή γνώμη και να γνωρίσουμε τη διεθνή απομόνωση. Και αυτό στο όνομα δήθεν της "υπεράσπισης της ελληνικής Μακεδονίας". Κανένας τότε, εκτός από ελάχιστους, δε βγήκε να πει ότι τα βιβλία μας έλεγαν τη γειτονική χώρα για 50 χρόνια Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, ότι ο Παύλος Μελάς έλεγε τους σλάβους κατοίκους της περιοχής αυτής "Μακεδόνες" και τη γλώσσα τους "μακεδονική", ότι όλες οι εγκυκλοπαιδείες του κόσμου επίσης την ονόμαζαν Μακεδονία και ότι γι' αυτό την αναγνώρισαν όλα τα κράτη αμέσως σα Μακεδονία.

Όμως, συνάδελφοι, η κυρίαρχη πολιτική στην Ελλάδα, αυτή που είναι υπεύθυνη για την εξαθλίωση του λαού και το ρήγμα της χώρας, δεν ήταν από κρίση υπεραπαιτιωτισμού που απαιτούσε από τους γείτονες μας ν' αλλάξουν τ' όνομά τους.

Ήταν γιατί έτσι εξυπηρετούσε τα συμφέροντα ξένων δυνάμεων, και συγκεκριμένα της Ρωσίας, της υπερδύναμης με τις 20.000 πυρηνικές κεφαλές που πάντα ήθελε να ελέγχει τα Βαλκάνια. Το ζήτημα με τ' όνομα Μακεδονία το έφτιαξε η Ρωσία για να ξεκόψει αυτή τη μικρή χώρα από την Ευρώπη και να τη ρουφήξει η ίδια. Έβαλε την Ελλάδα να απαιτεί από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ να μην αναγνωρίσουν αυτή τη χώρα, ενώ ταυτόχρονα την αναγνώριζε η ίδια η Ρωσία και η φίλη της η Βουλγαρία.

Γι' αυτό η φιλορώσικη ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και ο Σαμαράς δε διαμαρτυρήθηκαν ποτέ όταν η Ρωσία αναγνώρισε τη χώρα αυτή με σκέτο το όνομα Μακεδονία, ενώ έκαναν συλλαλητήρια όταν αυτό το αποτολμούσε η Ευρώπη.

Η ΟΑΚΚΕ και τα στελέχη της, ανάμεσά τους και ο Δ. Γουρνάς, κατάγγειλαν από την πρώτη στιγμή αυτή την

πολιτική σα μια πολιτική εθνοπροδοτική, γι' αυτό συνελήφθησαν και τραβήχτηκαν σε δίκες με τη γνωστή σ' όλους αφίσσα.

Η μόνη σήμερα πατριωτική πολιτική είναι η πολιτική ειρήνης μ' όλες τις γειτονικές χώρες, μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πάνω στο έδαφος της υπεράσπισης της ανεξαρτησίας και των συνόρων της χώρας μας.

Μια τέτοια πολιτική ειρήνης προϋποθέτει το σεβασμό της πραγματικής δημοκρατίας και της ευημερίας του λαού στο εσωτερικό της κάθε χώρας.

Μια τέτοια πολιτική πάλη δίνει η ΟΑΚΚΕ και εμείς, σα στελέχη της, πάνω σ' αυτή την ανάγκη ενωθήκαμε προεκλογικά με το κόμμα ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Το κόμμα αυτό έχει συγκροτηθεί από αριστερούς, δημοκράτες αγωνιστές που υπερασπίζονται τα δημοκρατικά δικαιώματα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας, αυτών δηλαδή που παλιά το ΚΚΕ ονόμαζε και σλαβομακεδόνες.

Γιατί, συνάδελφοι, υπάρχει μια κρυμ-

μένη αλήθεια σ' αυτή τη χώρα.

Υπάρχουν έλληνες πολίτες που έχουν διαφορετική εθνότητα. Τέτοιοι είναι οι Τούρκοι στη Θράκη και οι κατά την εθνότητα Μακεδόνες. Για χρόνια ολόκληρα τα τμήματα αυτά του λαού μας γνώρισαν τη βία και την καταπίεση για να πάντων να υπάρχουν.

Όμως όπου υπάρχει καταπίεση υπάρχει και αντίσταση και κανείς δεν μπορεί να κρύψει την αλήθεια.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ παλεύει ενάντια σ' αυτή την καταπίεση. Όσοι επιτίθενται στο ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ κρύβουν ότι κι αυτό, όπως κι εμείς, είναι αντίθετο σε κάθε ξένη κρατική επέμβαση και σε κάθε πολιτική αμφισβήτηση των συνόρων. Αυτοί που μας κατηγορούν θέλουν να καταπιέζουν τις εθνικές μειονότητες και να τις στρέφουν ενάντια στο λαό και τη χώρα μας, ώστε να επικαλούνται μετά ξένους κινδύνους και να παίζουν το παιχνίδι των μεγάλων αφεντικών, των υπερδυνάμεων.

Συνάδελφοι

Σε λίγο θα γίνουν οι εκλογές στο Συνδικάτο. Δεν είναι τυχαίο πως όλη η επίθεση της λάσπης γίνεται αυτή την περίοδο.

Στόχος τους είναι να κλονίσουν την εμπιστοσύνη του κλάδου απέναντί μας. Γιατί ξέρουν πως μόνο έτσι θα διατηρήσουν στην ηγεσία του Συνδικάτου το εκφυλισμένο καθεστώς της κλίμας του ψευτοΚΚΕ, ένα κόμμα που σαμπο-

τάρει την παραγωγή, γιατί παλεύει διαρκώς να βγάλει τη χώρα από την Ευρώπη και να την οδηγήσει στο φιλορώσικο "ορθόδοξο τόξο" του πολέμου στα Βαλκάνια. Αυτό το κόμμα είναι ο βασικός υπεύθυνος της ανεργίας στη Ζώνη.

Έτσι λοιπόν η συνεπής πολιτική μας πάλη στο πλευρό όλων των καταπιεσμένων αυτής της χώρας για την υπεράσπιση της ειρήνης και της δημοκρατίας είναι η καλύτερη εγγύηση για την ακόμα πιο αταλάντευτη πάλη μας για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων και την επιβίωση της Ζώνης.

Πιστεύουμε πως αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος για την ανατροπή της κλίμας, για την περιφρούρηση της ομαλής λειτουργίας της Ζώνης και την εξασφάλιση δουλειάς για τους εργάτες.

Εμείς που είμαστε αντίθετοι στο εθνικό σαμποτάζ είμαστε αντίθετοι και στο σαμποτάζ της Ζώνης.

Σας καλούμε να αντισταθείτε στην επίθεση της λάσπης και να στηρίξετε την ενότητα και τη μαζικότητα της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΓΩΝΑ, εμποδίζοντας κάθε επίδοχο διασπαστή που ηθελμένα ή μη δουλεύει για τα συμφέροντα της κλίμας του ψευτοΚΚΕ και του Καλογερίδη.

Πειραιάς, 30-9-1996

Το τηλεοπτικό πεντάλεπτο του Συνδυασμού

Από τον Η. Ζαφειρόπουλο

Γεια σας

Υπάρχουν εποχές όπου το ψέμα φαίνεται σαν αλήθεια και η αλήθεια σαν ψέμα. Τέτοια εποχή είναι και η σημερινή. Φαίνεται σαν αλήθεια ότι η μικρή μας χώρα βρίσκεται κάτω από διαρκείς απειλές από τους γείτονές της, ότι όλοι την απειλούν και ότι όλοι συνωμοτούν εναντίον της.

Μια τέτοια εικόνα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Όλο και περισσότερο τα γεγονότα αποδείχνουν ότι σε μεγάλο βαθμό είναι η ίδια μας η χώρα που δε συμπεριφέρεται σαν καλός γείτονας. Υπεύθυνος γι' αυτό δεν είναι ο λαός, αλλά οι κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που τη διοικούν. Αν, για παράδειγμα, ο πιο πολύς κόσμος πιστεύει ότι απειλούμαστε από την πιο μικρή και λιγότερο εξοπλισμένη χώρα των Βαλκανίων εξαιτίας του ονόματός της είναι επειδή η μειοψηφία της απάτης που μας διοικεί και ελέγχει όλα σχεδόν τα κανάλια και τις εφημερίδες μετάτρεψε ένα γελοίο ψέμα σε γενική πεποίθηση. Έτσι γίναμε παγκόσμια αντιπαθείς, καθώς απαιτήσαμε, και μάλιστα με τη βία, από ένα λαό και μια χώρα να αλλάξει το όνομά της, τη στιγμή που όλος ο κόσμος την αναγνωρίζει σα Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Το ίδιο γίνεται σταδιακά και με την Τουρκία. Η Τουρκία βέβαια διοικείται και αυτή από μια άθλια ηγετική τάξη και κατά καιρούς έχει αυτή την κύρια ευθύνη της έντασης. Όμως αυτοί που κατασκευάζουν τον τουρκικό φόβο μέσα στο λαό κρύβουν πάντα τις δικές μας ευθύνες για την ένταση. Κρύβουν, για παράδειγμα, ότι η πρώτη σοβαρή ανατροπή του status quo στο Αιγαίο και η πρώτη

παραβίαση συνθηκών έγινε με τη στρατιωτικοποίηση των νησιών από την Ελλάδα το 1964. Ένα άλλο πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι η Ίμια. Η Ίμια είναι ελληνική, αλλά λίγοι ξέρουν ότι οι βραχονησίδες μπήκαν στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό όταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ξαφνικά στα 1995 αποφάσισε με την απάτη του εοικισμού να αλλάξει το καθεστώς τους. Οι βραχονησίδες δεν έχουν υφαλοκρηπίδα, τα νησιά έχουν. Εάν οι βραχονησίδες κατοικήθουν, μπορούν να εμφανιστούν σα νησιά. Αυτό ήταν το τέχνασμα στο οποίο οι Τούρκοι σοβινιστές απάντησαν με το δικό τους τραμπουκικό τρόπο, δηλ. με αμφισβήτηση του καθεστώτος κυριαρχίας σε μερικές βραχονησίδες.

Οι διαφορές μας με την Τουρκία διογκώνονται από τους σοβινιστές και στις δύο χώρες, οι οποίοι έχουν στο βάθος του μυαλού τους μόνο ένα πράγμα, την Κύπρο. Ο ένας με το διαμελισμό της και ο άλλος σαν προστάτης θέλουν να κυριαρχήσουν πάνω της. Όμως οι λαοί δεν είναι σοβινιστές. Ούτε ο δικός μας λαός είναι σοβινιστής και δε θέλει να πεθάνει σ' ένα βρώμικο πόλεμο, και βρώμικος πόλεμος σημαίνει εθνικιστικού τύπου φασισμός στο εσωτερικό.

Το πιο παλιό έγκλημα τέτοιου τύπου που συνεχίζεται ως τα σήμερα και καλύπτεται απ' όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα είναι ότι δεν αναγνωρίζεται πως υπάρχουν έλληνες πολίτες που ανήκουν σε διαφορετική εθνότητα. Πρόκειται για τους κατά το έθνος Μακεδόνες και για τους Τούρκους. Στους μεν πρώτους, σήμερα, παραμονές του 21ου αιώνα, μόνο εδώ μέσα στην Ευρώπη αρνούνται πέρα από κάθε λογική την ύπαρξη, αντί-

θετα με τις διεθνείς αρχές και τις διακηρύξεις που έχει υπογράψει η χώρα μας. Η πολιτική των φυλακίσεων και της εξορίας των περασμένων δεκαετιών σε βάρος τους αντικαταστάθηκε με την πολιτική της ιδεολογικής τρομοκρατίας, της ψυχολογικής βίας και της φίμωσης κάθε φωνής που μιλάει για τα γλωσσικά, πολιτιστικά και θρησκευτικά δικαιώματά τους. Το κράτος αφαιρεί την ιθαγένεια από τους Μακεδόνες οικονομικούς μετανάστες που ζουν στο εξωτερικό, ενώ εξακολουθεί να απαγορεύει τον επαναπατρισμό ή και την επίσκεψη στην Ελλάδα των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων.

Την ίδια πολιτική ακολουθούν απέναντι και στον τουρκικό πληθυσμό της Θράκης, μια πολιτική που στραγγαλίζει μεθοδικά τα κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματά τους. Πρέπει κάθε δημοκράτης να παλέψει ενάντια στην εθνική καταπίεση στο εσωτερικό της χώρας, μόνο έτσι άλλωστε μπορεί να εμποδιστεί κάθε πρόσχημα για ξένη κρατική επέμβαση και κάθε αμφισβήτηση των υπαρχόντων κρατικών συνόρων.

Αγαπητοί φίλοι, τα έξι κόμματα, μεγάλα και μικρότερα που ζητούν σήμερα την ψήφο σας είναι όλα τους βαθιά αντιδημοκρατικά. Είναι χαρακτηριστικό το ότι όλα υποστηρίζουν τη νομιμότητα, μόνο αυτά στην Ευρώπη, των ναζί της Χρυσής Αυγής, που προχτές κιόλας τους έβαλαν μέσα στη Διακομματική. Είναι αυτοί όλοι τους που φταίει για την πολεμική ατμόσφαιρα, αλλά και για την οικονομική εξαθλίωση του λαού μας. Αυτοί καταναλώνουν σε όπλα ό,τι

συνέχεια στη σελ. 7

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ ΠΥΡΑ ΣΤΟ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Ο Ν. Γιαννόπουλος δημοσίευσε ένα άρθρο στην ΕΠΟΧΗ, στις 29 του Σεπτεμβρίου, μετά τις εκλογές. Με το άρθρο αυτό, που το επιγράφει «Η άνοδος της αριστερής διαμαρτυρίας μας ενδιαφέρει όλους», προσπαθεί να πείσει τη «ριζοσπαστική αριστερά», όπως την ονομάζει, να μπει στο μαντρί της ψευτοαριστεράς και του ΣΥΝ. Κάνουμε κριτική σ' αυτή τη θέση γιατί αυτή τώρα θα ακούγεται από πολλές πλευρές.

Γράφει ο Ν.Γ. τα εξής: «Μπορούμε λοιπόν να είμαστε ικανοποιημένοι από την άνοδο της αριστεράς. Κυρίως, όμως, οφείλουμε να ενεργοποιηθούμε ώστε να συμμετάσχουμε στη συζήτηση που γίνεται και θα ενταθεί στο εσωτερικό της, ιδιαίτερα στο ΣΥΝ. Δεν έχει νόημα η παρέμβασή μας στην αριστερά να περιορίζεται στην πρόβλεψη του εκφυλισμού της πρόσφατης επιτυχίας της λόγω του συντηρητισμού των ηγεσιών και των ιδεών που κυριαρχούν στο εσωτερικό της, ούτε η περιχαράκωσή μας σε «πόλους» αμφίβολης βιωσιμότητας και οποσδήποτε αμφιλεγόμενης ιδεολογίας και ριζοσπαστισμού. Αντίθετα, έχει ενδιαφέρον, όσοι επιθυμούμε οι ιδέες και οι κατακτήσεις του ελευθεριακού κομμουνισμού, του διεθνισμού και των ανταγωνιστικών κινημάτων να μην αποτελούν το «μικρό μυστικό» μας, να επιδιώξουμε την κοινή δράση και διάλογο της αριστεράς, τη ριζοσπαστικοποίηση των πιο ανήσυχων τμημάτων της, αλλά και τη δική μας «κοινωνικοποίηση» και πολιτική χειραφέτηση».

Τα επιχειρήματα με τα οποία προσπαθεί να σβήσει κάθε «πόλο» και «μικρό μυστικό» μέσα στο κίνημα, να «κοινωνικοποιηθεί» και να «χειραφετήσει πολιτικά» κάθε πραγματική αριστερή αντίσταση οδηγώντας τη στη στρούγκα του ομορτισμού, είναι απλά.

Θα τα αναφέρουμε με δικά μας λόγια, αποφεύγοντας τη βαρετή μέθοδο της μεταφοράς αποσπασμάτων από το άρθρο του. Λέει λοιπόν ο Ν. Γιαννόπουλος: Το βασικό στις εκλογές ήταν η άνοδος της αριστερής διαμαρτυρίας που εκφράστηκε κύρια με την άνοδο του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, αλλά και του ΔΗΚΚΙ.

Μια διαμαρτυρία ενάντια στα κόμματα της εξουσίας Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη είχαμε τη συντριβή του κύριου σοβινιστικού κόμματος, του Σαμαρά.

Παρά το «ρεφορμιστικό» χαρακτήρα των κομμάτων της επίσημης αριστεράς, σύμφωνα με τον αρθρογράφο αυτή η κίνηση των μαζών, που αποτελεί αντίσταση στον αστισμό, θα προκαλέσει διεργασίες μέσα σ' αυτά τα κόμματα και νέες συσπειρώσεις. Αυτός είναι -όπως λέει επί λέξει- «ο φυσικός χώρος μέσα στον οποίο θα συντελεστεί η όποια αριστερή ανασύνθεση».

Γι' αυτό λοιπόν να σταματήσουμε τη δικιά μας περιχαράκωση και

να μπούμε στις νέες ζυμώσεις, ιδιαίτερα μέσα στο ΣΥΝ, γιατί αλλιώς δεν έχουμε μέλλον.

Από την άλλη, «η άνοδος του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, καθώς, με μια έννοια, και η παρουσία του ΔΗΚΚΙ στη Βουλή, συγκροτούν ένα πλαίσιο στοιχειώδους εκπροσώπησης και υποστήριξης λαϊκών αιτημάτων (προϋπολογισμός, ιδιωτικοποιήσεις, κοινωνική ασφάλιση, κρατικός αυταρχισμός) το οποίο, όσο και αν είναι βέβαιο ότι τα συγκεκριμένα κόμματα αδυνατούν να αγωνιστούν γι' αυτά τα αιτήματα στον κοινωνικό στίβο, λειτουργεί θετικά για όσους θέλουν να παλέψουν πραγματικά γι' αυτά».

Έτσι δηλαδή έχουμε διαμορφωμένους και ευνοϊκότερους συσχετισμούς για να δίνουμε την πάλη.

Αυτή είναι στα βασικά της σημαία η επιχειρηματολογία του άρθρου.

Θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σ' αυτήν την επιχειρηματολογία, καλώντας ταυτόχρονα κάθε αριστερό αγωνιστή, κάθε ομάδα και τάση σε αντίσταση απέναντι στην επικίνδυνη αυτή θέση.

Ο Ν. Γιαννόπουλος ξεκινάει το άρθρο του με την παραδοχή ότι η «επίσημη αριστερά», δηλαδή το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, βρίσκονται σ' αριστερά του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ., που είναι τα κόμματα της εξουσίας. Ότι αποτελούν μια αντίσταση, ρεφορμιστική βέβαια, αλλά πάντως αντίσταση στις κύριες επιλογές του «αστισμού». Γι' αυτό και η εκλογική τους άνοδος είναι έκφραση αριστερής διαμαρτυρίας, όπως ακόμη και του ΔΗΚΚΙ. Εδώ πραγματικά βρίσκεται το κύριο ζήτημα της πάλης με τον οπρτουισμό μέσα στο κίνημα. Και έχει να κάνει με την απάντηση στο ερώτημα:

Ποιες είναι σήμερα οι βασικές επιλογές του «αστισμού» που έχει να ανατρέψει το εργατικό και επαναστατικό κίνημα; Ποια είναι δηλαδή η κύρια γραμμή της επίθεσης της αστικής τάξης απέναντι στο λαό και στη χώρα;

Όλος ο ομορτισμός, με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, απαντάει σ' αυτό το ερώτημα προβάλλοντας σαν κύριο εχθρό τον «ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό», ο οποίος έχει δύο βασικά στοιχεία: τη λιτότητα για τους εργαζόμενους, με τις ιδιωτικοποιήσεις στην οικονομία, και το ξεπούλημα της χώρας στο Αιγαίο και στην Κύπρο, στον τουρκικό επεκτατισμό, προς όφελος των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Εμείς λέμε ότι αυτή η γραμμή του ψευτοΚΚΕ είναι σήμερα η κύρια γραμμή της αστικής τάξης, η κύρια γραμμή του αστισμού και η μεγαλύτερη απειλή για το λαό και τη χώρα.

Ας δει κανείς όλα τα αστικά κόμματα. Σε όλα κυρίαρχη «εθνική γραμμή» είναι η γραμμή του αντιδυτικού-αντιτουρκικού μετώπου.

Τα φιλοευρωπαϊκά τμήματα της Ν.Δ. δέχονται τη μια ήττα μετά

την άλλη κάτω από την κυριαρχία του αντιδυτικού-αντιτουρκικού σοβινισμού, που εκφράζει η ηγετική ομάδα Έβερτ. Ας μην ξεχνάει κανείς την πτώση του Μητσότακη, που έγινε ακριβώς για την ανατροπή της ιδιωτικοποίησης, όπως επίσης για το χτύπημα μιας ενδιάμεσης λύσης στο Μακεδονικό και στην ανάπτυξη ειρηνικών σχέσεων με την Τουρκία. Μέσα στο ΠΑΣΟΚ τα φιλοευρωπαϊκά τμήματα δέχονται και αυτά αλλεπάλληλες ήττες κάτω από την κυριαρχία του μετώπου Λαλιώτη-Σημίτη. Ενός μετώπου που σαν κύρια δουλειά του έχει το ξέκομμα της Τουρκίας από την Ευρώπη και το σπρώξιμο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στην αγκαλιά του «ορθόδοξου τόξου».

Μια πολιτική που με την πιο μεγάλη ακρίβεια εκφράζει ο ΣΥΝ και το μέτωπό του «της λογικής».

Όσο για τον Τσοβόλα, ο αντιευρωπαϊκός-αντιτουρκικός σοβινισμός του είναι εμφανής στον καθένα.

Αν θέλει κανείς να διαπιστώσει την πραγματική κατάσταση, δεν μπορεί παρά να φτάσει αβίαστα στο συμπέρασμα πως η βασική γραμμή όλων των κομμάτων της εξουσίας είναι η γραμμή του αντιδυτικού-αντιτουρκικού μετώπου και πως κέντρο αυτής της γραμμής είναι το ψευτοΚΚΕ.

Είναι λοιπόν λογικό, όταν η εργατική τάξη και ο λαός μας βομβαρδίζεται μέσα απ' όλα τα ΜΜΕ της αστικής προπαγάνδας για τη «φιλότουρκη και φιλοσκοπιανή» Ευρώπη, όταν η πείνα και η εξαθλίωση του λαού μας αποδίδεται απ' όλη την αστική προπαγάνδα σ' αυτή την Ευρώπη, να δυναμώνουν οι ακραίοι φορείς αυτών των απόψεων.

Και είναι λογικό όσοι βρίσκονται μέσα στη γραμμή του ψευτοΚΚΕ να ενθουσιάζονται από την εκλογική του άνοδο και να ζητούν την «πολιτική τους χειραφέτηση» στην αυλή του.

Όμως υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος μιας πραγματικής αριστεράς, που την προηγούμενη περίοδο αντιστάθηκε στο σοβινισμό και στον κίνδυνο ενός πολέμου. Μια αριστερά που βρέθηκε στην ανάγκη να συγκρουστεί με προκαταλήψεις μέσα στο κίνημα που είχε για χρόνια βάλει το ψευτοΚΚΕ. Η αντισοβινιστική πάλη δεν οδηγούσε σε μετωπική σύγκρουση με τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και η πάλη ενάντια στην εξαθλίωση του λαού και την ανεργία δεν έβαζε στο κέντρο της την πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Και αυτό γιατί ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, για την εξυπηρέτηση των δικών του συμφερόντων, δε θέλει μια ελληνοτουρκική σύγκρουση και όλο το προηγούμενο διάστημα αποτέλεσε μια σημαντική εφεδρεία για τις φιλερηνικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Τουρκία.

Στην πάλη ενάντια στην εξαθλίωση του λαού, όποιος πραγματικά πόνεσε αυτό το ζήτημα είδε

πως μέσα από τις κρατικοποιήσεις δόθηκαν τα μεγαλύτερα χτυπήματα στη βιομηχανία, και εδώ σε μια αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση, ενώ βασικό για την πείνα της εργατικής τάξης ήταν το ζήτημα της πολεμικής οικονομίας με τα τεράστια ποσά για τις λεγόμενες αμυντικές δαπάνες και τις αγορές του αιώνα.

Ένα συνεπές λοιπόν εργατικό κίνημα, μια πραγματική ριζοσπαστική αριστερά δε θα μπορούσε να υποταχτεί σε προκαταλήψεις του παρελθόντος, όταν η ίδια η ζωή και η πάλη έβαζε ζήτημα επαναστατικών ανατροπών στη θεωρία για να προχωρήσει μπροστά το σύγχρονο κίνημα.

Πίσω απ' όλα σ' αυτή τη χώρα βρίσκεται η στρατηγική του πολέμου από τις κυρίαρχες σήμερα αστικές δυνάμεις.

Εδώ υπάρχει μια λεπτή διαφορά από την κατανόηση της οποίας θα κριθεί η παραπέρα πορεία του επαναστατικού κινήματος: Στην προηγούμενη περίοδο μια πλατιά μάζα της αριστεράς περίμενε τον πόλεμο από τον ελληνικό σοβινισμό, όπως αυτός ακραία εκδηλωνόταν στο Μακεδονικό, στο Αιγαίο και στην Κύπρο. Τώρα αυτή η μάζα, βλέποντας την ήττα του Σαμαρά, τη μη άνοδο του Έβερτ στην κυβέρνηση, την κυριαρχία του Σημίτη στο ΠΑΣΟΚ και το εκλογικό ανέβασμα του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, ανασαίνει. Ηττήθηκε, λέει, ο σοβινισμός, απομακρύνθηκε πλέον ο κίνδυνος του πολέμου.

Σ' αυτή τη μάζα προσπαθεί να μιλήσει ο Γιαννόπουλος για να την τραβήξει στον κατεξοχόν αντιεθνικιστικό, όπως εμφανίζεται, ΣΥΝ.

Όμως, ενώ πράγματι χτυπήθηκε ο σοβινισμός, αυτό δεν έγινε από τις φιλερηνικές δυνάμεις. Έ-

γινε από τις πιο φιλοπόλεμες-φιλοϊμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Ο «αντιεθνικιστικός» ΣΥΝ δεν έχει πάψει ποτέ να έχει σαν κύριο στην πολιτική του το μέτωπο «ενάντια στον τουρκικό επεκτατισμό». Το ψευτοΚΚΕ γράψαμε και πιο πριν πως είναι ο βασικός εκφραστής του «αντιτουρκικού-αντιευρωπαϊκού μετώπου». Όσο για την κυβέρνηση Σημίτη και τον Πάγκαλο, ο αντιτουρκισμός παραμένει στην πρώτη γραμμή.

Στην πραγματικότητα ο ελληνικός μεγαλοϊδεατικός σοβινισμός δεν είχε τη δυνατότητα να ικανοποιήσει τα όνειρά του χωρίς την υποστήριξη των μεγάλων δυνάμεων.

Αλλά και καμιά μεγάλη δύναμη, κανένας ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να δουλέψει για τα συμφέροντα ενός τοπικού τραμπούκου. Αυτό που συμβαίνει είναι το αντίθετο: Τα ηνία της ελληνοτουρκικής αντίθεσης τα κρατάει ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός.

Και το εκλογικό χτύπημα του ελληνικού σοβινισμού έγινε προς όφελος των υποταχτικών του κυρίαρχων δυνάμεων στη χώρα, με επικεφαλής τα πιο φιλοπόλεμα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ.

Η ΟΑΚΚΕ και το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ήταν και θα παραμένουν ένας πραγματικός «πόλος», ένα «μικρό οχυρό» αντίστασης μέσα στην πραγματική αριστερά που θα συνεχίζει να δίνει την πάλη ενάντια στον εθνικισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Όσο και να προσπαθούν ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ να απορροφήσουν κάθε αντίσταση μέσα στις γραμμές τους δε θα τα καταφέρουν. Η ίδια η ζωή και οι ανάγκες της πάλης αναγεννούν τις δυνάμεις της πρώτης γραμμής του δημοκρατικού μετώπου.

Το τηλεοπτικό πεντάλεπτο του Συνδυασμού

συνέχεια από τη σελ. 6

θα έπρεπε να πηγαίνει σε επενδύσεις και αυξήσεις στους μισθούς, αυτοί ξεκόβουν τη χώρα από την Ευρώπη επειδή η σημερινή Ευρώπη και οι λαοί της έχουν μάθει να απεχθάνονται τους σοβινισμούς, τους εθνικιστικούς πολέμους και τους χιτλερισμούς, γι' αυτό δεν αξιοποιούν τα κονδύλια που έρχονται απ' αυτήν. Είναι οι ίδιοι αυ-

τοί που πήραν ομαδικά το μέρος των Σέρβων ναζί, διαιώνισαν τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία και έκοψαν έτσι τους δρόμους της Ελλάδας προς την Ευρώπη. Αυτοί όλοι θέλουν να μετατρέψουν τη χώρα μας σ' ένα βαλκανικό ολοκληρωτισμό.

Εμποδίστε τους, υποστηρίχτε μας με όλη σας τη δύναμη-ψηφίστε ΟΑΚΚΕ-ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Ευχαριστώ.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ ΤΩΝ ΤΑΛΙΜΠΑΝ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΓΑΝΙΚΟ ΛΑΟ

Η κατάληψη της Καμπούλ από τους Ταλιμπάν ανοίγει μια νέα φάση στον πολύχρονο και πολύ οδυνηρό αγώνα του Αφγανικού λαού για εθνική ανεξαρτησία, ειρήνη και κοινωνική πρόοδο.

Σ' αυτή τη φάση οι πιο προοδευτικές δυνάμεις της αφγανικής κοινωνίας, που εκπροσωπούνται από το κόμμα του "Τζαμίτ Ισλάμι" των Ραμπανί και Μασούντ (του γνωστού ήρωα του αντιρώσικου αγώνα) δεν μπόρεσαν να κρατήσουν την Καμπούλ.

Όμως αυτό το κόμμα, που ηγήθηκε του μεγάλου αντιρώσικου αντικατοχικού αγώνα, συνεχίζει την πάλη του οργανώνοντας πάλι το γνωστό του αντάρτικο με κέντρο την περίφημη πια κοιλάδα του Παντσίρ στα βόρεια της Καμπούλ και στο δρόμο που οδηγεί προς το Τατζικιστάν.

Κατά κάποιον τρόπο η νέα κατάσταση, όσο και να αποτελεί μια θλιβερή οπισθοδρόμηση, προετοιμάζει την τελική σύγκρουση με κάθε μορφής φεου-

δαρχική καθυστέρηση στο Αφγανιστάν. Η μεγάλη αντίφαση που περιμένει να λυθεί σ' αυτή τη χώρα είναι ότι η περήφανη και πρωτοπόρα αντιιμπεριαλιστική στάση του λαού της συναντά πάντα στο εσωτερικό της χώρας τα μεγαλύτερα εμπόδια για την κοινωνική αλλαγή, δηλαδή το μισοφεουδαρχικό και εθνοτικό καταταγματισμό.

Το κόμμα του "Τζαμίτ Ισλάμι" εκφράζει την προοδευτική εθνική αστική τάξη του Αφγανιστάν και χαρακτηρίζεται από το μετριοπαθή ισλαμικό θρησκευτικό του χαρακτήρα. Έτσι είναι το μόνο που μπορεί να ενώσει κάτω από μια εθνική σημαία όλο το πλήθος από εθνότητες και μισοφεουδαρχες πολέμαρχους που κυριαρχούν στην αφγανική κοινωνία, ιδιαίτερα μετά τη ρώσικη εισβολή που αναζωπύρωσε όσο μπορούσε τις εθνοτικές αντιθέσεις. Ο ρώσος πράχτορας Νατζιμπουλάχ ήταν ειδικός στο να ανάβει τις εθνοτικές αντιθέσεις και πλήρωσε με την κρεμάλα το έγκλημά του.

Οι Ταλιμπάν είναι η πιο αντι-

δραστική έκφραση των μισοφεουδαρχικών και πατριαρχικών σχέσεων στην ύπαιθρο. Είναι όλος ο αφγανικός μεσαίωνα. Όμως η αχίλλεια φτέρνα τους είναι διπλή. Είναι ένα κίνημα που δε θα πάρει ποτέ πατριωτικό φωτισμό, αφού, πρώτο, είναι εξάρτημα του πακιστανικού εθνικισμού και σοβινισμού και, δεύτερο, συσπειρώνει στις γραμμές του βασικά μόνο την εθνοτητα των Παστούν, την πιο καθυστερημένη, αλλά και πιο καταπιεσμένη ως τα τώρα στο Αφγανιστάν. Αυτό δίνει στους Ταλιμπάν ένα περιορισμένο πολιτικό εύρος απεύθυνσης, χάρη από το αβυσσαλέο μίσος που προκαλεί σε κάθε γυναίκα που έχει βγει οριστικά από το μεσαίωνα, και είναι τέτοια η πλειοψηφία στις πόλεις του Αφγανιστάν. Αντίθετα, το "Τζαμίτ Ισλάμι", παρ'όλο που είναι πιο ισχυρό στους Τατζίκους, δεν έπαιξε ποτέ στην εθνοτική διαίρεση.

Μπορεί λοιπόν κανείς να περιμένει ότι η νέα φάση που αρχίζει θα αντιπαραθέσει όλο το Αφγανιστάν ταυτόχρονα και

στην πιο απεχθή έκφραση της φεουδαρχίας και στην πακιστανική ανάμειξη, που πάντα χαντάκωσε το Αφγανιστάν, πρώτα με τον ισλαμοφασίστα Χεκμακτιάρ και τώρα με τους ακόμα χειρότερους Ταλιμπάν.

Αν υπάρχει ένα αληθινό πολιτικό αγκάθι σ' όλη αυτή την υπόθεση, είναι ότι τώρα θα διευκολυνθεί περισσότερο η ρώσικη -και σε ένα βαθμό και η ιρανική- επέμβαση. Σαν φιλοπακιστανόι οι Ταλιμπάν είναι αντίρωσοι. Έτσι όμως οι Μασούντ και Ραμπανί βρίσκονται αντικειμενικά σε έμμεση συμμαχία με τη Ρωσία και το πιο φιλικό της ρεύμα μέσα στο Αφγανιστάν. Πρόκειται για την τέλεια και βαριά εξοπλισμένη με αεροπορία και τεθωρακισμένα φράζια των Ουζμπέκων του Ντοστόμ στο βόρειο Αφγανιστάν.

Αλλά και οι Ιρανοί μέσω του δικού τους κόμματος, του "Ιτιχάντ", βρίσκονται πιο καλά από πριν πλασαρισμένοι χάρη στο αντιταλιμπάν μέτωπο. Βέβαια, τόσο οι Ρώσοι όσο και οι Ιρανοί σύμμαχοί τους δεν το έχουν σε

τίποτα να αλλάξουν στα γρήγορα μέτωπο αν δουν ότι οι Ταλιμπάν χάνουν και να συμμαχήσουν μαζί τους ενάντια στο στρατηγικό τους εχθρό, που είναι το "Τζαμίτ". Άλλωστε από αυτούς τους σοσιαλφασίστες ξεκίνησε όλη η ταλαιπωρία του λαού και της χώρας. Όπως και από τους Ιρανούς μουλάδες ξεκίνησε όλη αυτή η τερατώδης φασιστική μορφή του Ισλάμ, που τώρα διαπρέπει σε όλο τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο. Είναι λοιπόν για οργή, αλλά και για γέλια όταν ακούει κανείς τους ιρανούς φασίστες να λένε με το στόμα του Αγιατολάχ Αχμάντ Τζανατί, ηγετικού στελέχους του ιρανικού καθεστώτος, ότι οι Ταλιμπάν είναι «βίαιοι, στενόμευαλοι και αντιδραστικοί», ότι αυτό που κάνουν «καταστρέφει το κύρος του Ισλάμ» και, κυρίως, να απορούν λέγοντας «Τι βία και τι στενότητα πνεύματος στο όνομα του Ισλάμ;» (Monde, 6-7 Οχτώβρη).

Πραγματικά, τέτοιο θράσος δεν έχει ξαναγίνει.

ΡΩΣΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ;

Η Δημοκρατία της Μακεδονίας μέχρι τώρα έχει αρνηθεί σθεναρά και με τη φωνή του προέδρου της να ενταχθεί στο ρώσικης έμπνευσης "ορθόδοξο τόξο". Όμως οι Ρώσοι δεν το βάζουν κάτω. Με παντοειδείς εξωτερικές και εσωτερικές πιέσεις προσπαθούν πετύχουν το στόχο τους.

Τελευταία μάλιστα η πίεση έχει ενταθεί. Ο ανταποκριτής της *Ελευθεροτυπίας* Τ. Διαμαντίτς αναφέρει σε δυο απανωτές ανταποκρίσεις του από τη Δ. της Μακεδονίας τις τελευταίες απόπειρες.

Η πρώτη (26 Αυγούστου) τιτλοφορείται "Ρωσικά σχέδια για τα Σκόπια" και αναφέρεται σε δηλώσεις του ρώσου πρεσβευτή σε τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό, σύμφωνα με τις οποίες η Ρωσία σχεδιάζει επέκταση της στρατιωτικής παρουσίας της στη νότια Βαλκανική, με τον ισχυρισμό ότι χωρίς αυτήν «η ασφάλεια και η σταθερότητα της περιοχής θα είναι μια μάλλον δύσκολη υπόθεση». Η απειλή είναι σαφής: «Η δέχστε ρώσικα στρατεύματα στο έδαφός σας ή κινδυνεύετε να αποσταθεροποιηθεί»!

Και ο ρώσος πρεσβευτής Γιούρι Πέτροβιτς Τρούσιν συνεχίζει υποστηρίζοντας ότι, αφού στις ειρηνευτικές δυνάμεις του ΟΗΕ στην πρώην Γιουγκοσλαβία συμμετέ-

χουν ήδη ρώσοι στρατιώτες, δε θα πρέπει να πάρει ιδιαίτερη πολιτική διάσταση η επιδίωξη για τη **στάθμευση ενός ρώσικου τάγματος** στη Μακεδονία.

Ο εισοδισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Παράλληλα, ο Τρούσιν ασκεί πιέσεις και για αγορά όπλων. Στην ίδια εκπομπή αναφέρθηκε και στην επικείμενη, στο τέλος της χρονιάς, συνάντηση των υπουργών Άμυνας των δύο χωρών, στην οποία προεξόφλησε ότι θα υπογραφεί συμφωνία «που θα ανοίξει μεγάλες προοπτικές για τη στρατιωτική τους συνεργασία και τον εφοδιασμό του μακεδονικού στρατού με σύγχρονο αμυντικό οπλισμό».

Και εδώ περνάμε στη δεύτερη ανταπόκριση (28 Αυγούστου), στην οποία εμφανίζονται ανώτεροι αξιωματούχοι του υπουργείου Άμυνας να απαντούν αρνητικά στις δηλώσεις του Τρούσιν, ξεκαθαρίζοντας ότι οι δηλώσεις αυτές αποτελούν την έκφραση μιας μονομερούς πρωτοβουλίας της Μόσχας η οποία είχε εκδηλωθεί το Μάη στη διάρκεια επίσκεψης μιας ρώσικης στρατιωτικής αντιπροσωπίας.

Οι αξιωματούχοι αυτοί δηλαδή είπαν καθαρά "ευχαριστούμε, δε θα πάρουμε".

Οι Ρώσοι όμως επέμεναν. Στις 19 Αυγούστου (λίγες μέρες δηλαδή πριν τις δηλώσεις Τρούσιν) ο βοηθός του στρατιωτικού ακόλουθου της ρώσικης πρεσβείας αντισυνταγματάρχης Σεργκέι Στρίσκοφ επισκέφθηκε το υπουργείο Άμυνας και το "ενημέρωσε" ότι η Μόσχα είχε κανονίσει επίσημη επίσκεψη του Χατζίνσκι (υπουργός Άμυνας της Μακεδονίας) στη Μόσχα! Ο Χατζίνσκι όμως ανέβαλε αυτή την επίσκεψη για την ερχόμενη άνοιξη "πιθανώς". Και η ανταπόκριση τελειώνει με τη μετάνοια από το τοπικό ραδιοφωνικό ανεπίσημο πληροφοριών, σύμφωνα με τις οποίες «το υπουργείο Άμυνας της χώρας δέχεται πιέσεις για την αγορά ρώσικων όπλων».

Κι όλ' αυτά μια περίπου βδομάδα μετά τη συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας που υπέγραψε η Δημ. της Μακεδονίας με τη Γερμανία, δηλώνοντας έτσι καθαρά τον προσανατολισμό της προς την ένταξη στο ΝΑΤΟ (έχει ήδη υπογράψει παρόμοιες συμφωνίες με τις ΗΠΑ, την Αγγλία και την Τουρκία, ενώ ετοιμάζεται να κάνει το ίδιο με τη Γαλλία και την Ιταλία).

Αυτά σημαίνουν ότι πρέπει να περιμένουμε τεράστιες νέες πιέσεις της Ρωσίας και εξελίξεις στο Μακεδονικό.

Η μαϊμού σκάει μύτη

Καμιά φορά από κει που δεν το περιμένει κανείς, από τα πιο απίθανα σημεία, μπορεί να βγάλει πραγματικό λαβράκι.

Ένα τέτοιο λαβράκι έπεσε τυχαία και στα χέρια μας μέσα στη δίνη του προεκλογικού πυρετού. Πρόκειται για ένα από τα πολλά προπαγανδιστικά φυλλάδια που κυκλοφόρησαν τα κόμματα, και συγκεκριμένα το ΠΑΣΟΚ. Τίτλος του δίφυλλου "Η Ελλάδα ξαναβρίσκει την ιστορία της - Πρωταγωνιστής στα Βαλκάνια". Στο φυλλάδιο αυτό λοιπόν, αφού αναλύεται εμβριθώς η ρώσικη θέση για «σύμφιξη των σχέσεων της χώρας (πολιτικών και οικονομικών) με την ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Ευρώπης και του Εύξεινου Πόντου» και τονίζεται κουραστικά ο "πρωταγωνιστικός ρόλος" της Ελλάδας στον περίγυρό της ως χώρας-μέλους της ΕΕ, μπαίνει ως τρόπος προσέγγισης ειδικά των χωρών του Εύξεινου Πόντου η «πολυμερής διπλωματία μέσω της ΟΣΕΠ (Οικονομικής Συνεργασίας Εύξεινου Πόντου), η οποία μπορεί έτσι να μετεξελιχθεί σε Οργανισμό Ανάπτυξης και Συνεργασίας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης περιλαμβάνοντας όλες τις ενδιαφερόμενες χώρες της

Βαλκανικής».

Ουσιαστικά δηλαδή επιδιώκεται να δημιουργηθεί ένας άλλος ΟΑΣΕ για τις βαλκανικές χώρες. Είναι μια από τις μορφές που μπορεί να πάρει το "ορθόδοξο τόξο" στην περιοχή.

Και σε ποιον λέτε ανατίθεται η συγκρότηση αυτής της νέας ένωσης; Όπως ίσως να το υποψιαστήκατε, στη Ρωσία! Γράφει το φυλλάδιο αμέσως μετά τις παραπάνω επισημάνσεις: «Στο πλαίσιο των παραπάνω θα επιδιώξουμε τη Σύγκληση **επί Ρωσικής προεδρίας** της Συνόδου Κορυφής των Η χωρών της ΟΣΕΠ κατά το πρότυπο της Συνεργασίας στη Βαλτική, καθώς επίσης και την αναμόρφωση της ΟΣΕΠ. Ταυτόχρονα προωθούμε την ένταξη της Κύπρου στην ΟΣΕΠ».

Είναι ίσως η πρώτη φορά που βγαίνει η Ελλάδα στο πλευρό της Ρωσίας τόσο καθαρά και επίσημα. Αν μάλιστα υπολογίσει κανείς ότι από τις χώρες της Παρευξείνιας Συνεργασίας μόνο η Τουρκία και η Αλβανία είναι έξω από το "ορθόδοξο τόξο", καταλαβαίνει κανείς τι σφηκοφωλιά ετοιμάζουν οι Ρώσοι στην περιοχή...

